

ให้เสียง
ของคุณ
โอบกอดผม

ทดลองอ่าน

请以你的声音

拥抱我

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

เขียน : เจียนเสี่ยวซัน 简小扇
แปล : สู้ผึ้งฮวา

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

请以你的声音拥抱我
ให้เสียงของคุณโอบกอดผม 1

简小扇
เจียนเสี่ยวซัน

ลู่เฟิ่งฮวา แปลา

"ในสายตาของฉันคุณเป็นคนยังไง...เรื่องนี้สำคัญด้วยเหรอคะ"
"สำคัญครับ"

คำนำ

สวัสดีค่ะนักอ่านที่รัก วันนี้แจ่มใสมีนิยายแนวใหม่ ร้อนๆ หอมกรุ่นกลิ่นรัก มาเสิร์ฟค่ะ

With Love เป็นเบรอนด์น้องใหม่ของแจ่มใส แต่ประสบการณ์การคัดสรร และสร้างสรรค์นิยายรักนั้นไม่ใช่มือใหม่แน่นอนค่ะ With Love มีความมุ่งมั่นที่จะมอบประสบการณ์ความสุขที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทุกๆ เรื่องราวเราได้คัดสรรด้วยความรักและความปรารถนาดีที่จะส่งต่อความสนุกนี้ไปถึงมือของนักอ่านทุกๆ ท่าน เพื่อให้ให้นักอ่านของเราได้รับความสุข ความสนุก รวมไปถึงได้ซาบซึ้งกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง

หลายๆ ท่านอาจเคยได้ยินเรื่องราวของวาฬที่โดดเดี่ยวที่สุดในโลกเพราะมันมีคลื่นเสียงแตกต่างจากวาฬทั่วๆ ไป 'หลินเซิน' ก็ไม่ต่างไปจากวาฬตัวนั้น เธอมีเสียงที่พิเศษ ยามพุดเสียงของเธอจะทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจ หรือแม้กระทั่งคล้อยตาม ทว่าความพิเศษนี้ทำให้เธอถูกเรียกว่าสัตว์ประหลาด เธอกลายเป็นคนโดดเดี่ยวแหวกว่ายอยู่ในวังวนของความสิ้นหวัง จนกระทั่ง 'เมิ่งสี่อวี' จิตแพทย์สาวผู้เป็นเพื่อนสนิทได้ยื่นมือเข้ามาจุดเธอขึ้นจากความมืดมนนั้น ขณะเดียวกัน 'กู่ชิงไห่' ชายหนุ่มผู้มีอาชีพให้เช่าตัวเองก็ทุกข์ทรมานกับอาการนอนไม่หลับมานานหลายปีจนแทบสิ้นหวังกับการรักษาแล้ว จนกระทั่งบังเอิญไปได้ยินเสียงของหญิงสาวโนโบสถ์เข้า เสียงนั้นกล่อมให้เขาหลับลงได้...

ชายหนุ่มและหญิงสาวผู้โดดเดี่ยวทั้งสองคนได้มาพบกันผ่านโปรแกรมจับคู่ ทว่าชีวิตของผู้คนนั้นล้วนซับซ้อน และโชคชะตาก็มักเล่นตลก กู่ชิงไห่ที่มีความลับมากมายซ่อนเอาไว้จะจูนเข้าหาหลินเซินผู้โดดเดี่ยวดังวาฬตัวนั้นได้อย่างไร With Love ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปแล้วลุ้นไปด้วยกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- หลินเซิน จิตรกรสาวผมยาว หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม เธอมีเสียงที่แตกต่างจากคนอื่นทั่วไป ยามพูดเสียงของเธอก็สามารถทำให้ผู้คนคล้อยตามหรือเคลิบเคลิ้มได้ ทว่านั่นก็ทำให้หญิงสาวกลายเป็นตัวประหลาดในสายตาคนรอบข้างจนกลายเป็นคนเก็บตัวและกลัวการเข้าสังคม
- กู่ชิงไห่ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางทะมัดทะแมง เขามีความลับซุกซ่อนเอาไว้มากมาย แม้กระทั่งจิตแพทย์ที่รักษาอาการนอนไม่หลับขั้นรุนแรงของเขาก็ยังไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มพูดถึงเรื่องในอดีตออกมาได้
- ซ่งเซี่ยวหาน ประธานกลุ่มบริษัทซ่งชื่อ นักธุรกิจหนุ่มผู้มีบุคลิกดูเย็นชา นิ่งขริ่มพูดน้อย แม้กระทั่งโทรศัพท์ก็ยังไม่ชอบใช้ ทว่าแท้จริงแล้วเป็นเพราะเขามีอาการพูดติดอ่างจึงพยายามไม่พูด
- เมิ่งสื่อ่วี จิตแพทย์สาวสวย เพื่อนสนิทของหลินเซิน และเป็นจิตแพทย์คนล่าสุดของกู่ชิงไห่
- เสิ่นมู่ สัตวแพทย์สาวผู้มีงานอดิเรกคือการดูซีรีส์เกาหลี เธอสวมแว่นตา กรอบสีดำขนาดใหญ่และมีผมเฝ้ายาวฟูฟ่องอยู่เสมอ เสิ่นมู่เป็นสัตวแพทย์ที่ช่วยรักษาแมวของหลินเซิน ทำให้ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

บทนำ

รถบรรทุกขับเข้ามาจอดอยู่ด้านหน้าคอนโดฯ บีบแตรเสียงดังตั้งแต่
เช้าตรู่

ดูเหมือนจะส่งเสียงดังจนกว่าไปถึงผู้พักอาศัยที่ยังนอนอยู่ เสียงตะโกน
ด้วยความไม่พอใจดังลอยออกมาจากหน้าต่างสักบาน 'ใครมันไร้มารยาท
ตั้งแต่เช้าขนาดนี้วะ แล้วจะนอนยังไง!'

เพิ่งจะตะโกนจบ หญิงวัยกลางคนสวมผ้ากันเปื้อนที่อยู่ข้างนอกห้องก็
รีบวิ่งมาถึงประตูแล้วเอ่ยเตือนชายหนุ่มที่มีสีหน้าโมโหด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ
'ไอ้เด็กบ้า! แกลย่่าหาเรื่อง พวกครอบครัวนั้นกำลังจะย้ายไปแล้ว!'

'ครอบครัวนั้น?' ชายหนุ่มเบิกตากว้าง 'หมายถึงครอบครัวหลินหรือ'

'ก็ใช่ละสิ' หญิงวัยกลางคนแบ่ปาก 'ในที่สุดก็ย้ายไปได้ซะที ต้องมาอยู่ใน
คอนโดฯเดียวกับครอบครัวนั้น ฉะนั้นนอนฝันร้ายทุกคืนเลย'

'ตอนแม่ไม่ได้พักอยู่ที่นี้ก็ฝันร้ายอยู่แล้วนา' ชายหนุ่มเถียงกลับแล้ว
เลิกม่านขึ้นเพื่อมองออกไปด้านนอก เห็นพนักงานขนย้ายที่ชั้นล่างกำลัง
ขนเครื่องเรือนของครอบครัวหลินขึ้นรถ ตรงใต้ต้นหอมหมื่นลี้ข้างทาง
มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ เธอสวมเดรสขาวกอดตุ๊กตาเด็กเอาไว้

เขาโอบมือให้เด็กผู้หญิงคนนั้น 'หลินเฉิน...'

ยังพูดไม่ทันจบประโยคเขาก็ถูกหญิงวัยกลางคนตีมือเข้าให้ เจ็บจนต้อง
หุดมือกลับมา

'โอบมืออะไรกัน! กระวังจะถูกสัตว์ประหลาดสิงร่างเอา'

เสียงของชายหนุ่มลอยออกไปตามลมและคล้ายว่าเด็กสาวจะได้ยินเข้า
จึงหันหน้ากลับมาช้าๆ บนใบหน้าขาวกระจ่าง ริมฝีปากน้อยๆ เม้มแน่น

หญิงวัยกลางคนดึงม่านปิดทันที ก่อนจะตบหน้าอกตัวเองเบาๆ ด้วย
ความรู้สึกหวาดกลัว

ชายหนุ่มถลึงตาใส่แม่ด้วยความไม่พอใจ 'เซินเซินเป็นแค่เด็กผู้หญิง
แม่ไม่ควรไปว่าคนอื่นเขาแบบนี้นะ'

'ฉันว่าอะไร ฉันแค่พูดความจริงทั้งนั้น! อายุยังน้อยก็น่ากลัวขนาดนี้
แล้ว โตไปจะขนาดไหน ฉันว่าที่จริงเราควรจะต้องรายงานรัฐบาลให้ส่งคนมา
จับตัวเธอไป...'

'แม่! พอได้หรือยัง นี่มันสมัยไหนกันแล้ว แม่ยังจะเชื่อเรื่องลี้ลับอะไรนี่
อีกหรือ' ชายหนุ่มพุดชัดขึ้นมา ทว่าสายตากลับลอยไปหาเด็กสาวได้ต้นหอม
หมื่นลี้่อีกครั้งโดยไม่รู้ตัว

แม่ของเขายังคงเลือกผักไปพาลงบ่น 'เรื่องถึงถึงเมื่อสองวันก่อน
กลายเป็นเรื่องใหญ่โตเสียขนาดนั้น ต่อให้เด็กนั้นไม่กินคน แต่คำพูดของมัน
ก็เกือบจะทำให้ถึงตายอยู่แล้ว เสียงของเด็กคนนี้น่ากลัวมากนะ แค่พูดด้วย
ไม่กี่คำ ดีไม่ดีจะถูกสะกดจิตให้ทำตามคำพูดของมันเข้า ถ้ามันให้แกหยิบมีด
มาแทงแม่ แกก็จะต้องทำตามแน่ๆ'

'ยิ่งพูดยิ่งเลอะเทอะ!' ชายหนุ่มเถียงกลับเสียงดัง ทว่าก็อดนึกถึง
ทุกครั้งที่ตนเคยได้คุยกับหลินเฉินขึ้นมาไม่ได้ เด็กสาวตัวน้อยหน้าตาน่ารักและ
จิ้มลิ้มมักจะเรียกเขาด้วยเสียงที่อ่อนโยนว่า 'พี่ชาย' ทุกครั้งเวลาเขาหุงตหัด
และเครียดจากงานจนต้องกลับบ้านมาพร้อมความโมโห แต่ขอแค่ได้คุยเล่น

กับหลินเซินที่หน้าประตูไม่กี่ประโยค ความรู้สึกหงุดหงิดโมโหพวกนั้นก็
สลายหายวับไปเสมอ

ดังนั้นเขาจึงค่อนข้างชอบหลินเซิน จนบางครั้งหลังเลิกงานแล้วก็จะพก
ของอร่อยๆ ติดมือกลับมาฝากเธอด้วย

เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่าเป็นเพราะเสียงของเด็กสาวคนนี้อ่อนโยน
ทำให้สบายใจ แต่ตอนนี้พอเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนั้นขึ้น ทุกคนต่างก็พูดว่า
เสียงที่อ่อนโยนนุ่มนวลของเธอแท้จริงแล้วมีพลังสะกดจิตคนได้

นี่เป็นสังคมสมัยใหม่แท้ๆ จะมามีเรื่องลึกลับอะไรแบบนี้เกิดขึ้นได้ยังไงกัน
แต่เสียงของหลินเซินนั้นก็ต่างไปจากคนอื่นจริงๆ... ชายหนุ่มยกฝ่าห่มขึ้นคลุมหัว
อย่างหงุดหงิด

หญิงวัยกลางคนยังคงบ่นไม่เลิก 'น่าจะเอามันไปขังไว้ ต่อให้ย้ายไปแล้ว
ก็ไม่แน่ว่าอาจจะไปทำร้ายใครเข้าอีก...'

ดวงอาทิตย์ลอยขึ้นสูงเหนือชั้นเมฆ ข้าวของภายในห้องถูกย้ายออกไป
จนหมดแล้ว คุณแม่หลินเดินอุ้มตุ๊กตาหมีตัวสุดท้ายลงมาจากตึก ก่อน
กวักมือเรียกหลินเซิน 'เซินเซิน ไปกันเถอะจ้ะ'

เด็กสาวละสายตาขึ้นมาจากรังมดใต้ฝ้าเพดาน ไปมองแม่แล้วเดิน
เข้าไปหาซำๆ ท่ามกลางกลุ่มคนรอบข้างที่กำลังยืนมองอยู่เงิบๆ แล้วจู่ๆ ก็
ไม่รู้ว่ใครตะโกนขึ้นมา 'สัตว์ประหลาด!'

หลินเซินตกใจจนตัวงอ คุณแม่หลินอุ้มเธอขึ้นมาแล้วรีบเดินไปที่ประตู
หลินเซินพุบหน้าอยู่บนบ่าของแม่ เผยให้เห็นแค่ดวงตาคู่หนึ่ง เธอ
มองดูใบหน้าที่คุณเคยซึ่งแฝงไปด้วยความเกลียดชังพวกนั้น ผ่านไปครู่ใหญ่
เธอก็ถามขึ้นมาเบาๆ ว่า 'แม่คะ หนูเป็นสัตว์ประหลาดหรือ'

'ไม่ใช่อยู่แล้วลูก อย่าไปฟังคนพวกนั้นพูดจาเหลวไหลเชียวะ'

เสียงของเธอดังอื้อ 'งั้นทำไมพวกเราต้องย้ายไปด้วยคะ'

ร่างกายของคุณแม่หลินแข็งแกร่งขึ้นเล็กน้อย ผ่านไปนานถึงได้ยิ้มออกมา

แล้วตอบ 'เพราะว่าบ้านใหม่มีสวนกว้างมาก เซินเซินอยากเลี้ยงสัตว์ไม่ใช่หรือ พอย้ายไปบ้านใหม่ก็จะเลี้ยงได้แล้วนะ'

ที่ประตูคอนโดย คุณพ่อหลินซึ่งเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้วเปิดประตูรถ รอทั้งคู่อยู่

ตอนที่หลินเซินกำลังจะขึ้นรถก็มีเสียงแผ่วเบาลอยมาจากที่ไม่ไกลนัก 'เซินเซินง'

หลินเซินหันหน้ากลับไปมอง เห็นเด็กสาวสวมเดรสสีชมพูกำลังยืน กวักมือเรียกอยู่ตรงหัวมุมด้วยท่าทางขลาดกลัว คุณแม่หลินลูบศีรษะเธอเบาๆ 'ถึงมาส่งลูกแล้ว ไปบอกลาเธอเถอะจ้ะ'

เด็กหญิงวิ่งไปเล็กๆ ก่อนเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายช้าๆ

ในตอนที่ได้เดินเข้าไปใกล้ ถึงถึงก็เอาดอกลิลลี่ดอกหนึ่งที่ซ่อนไว้ด้านหลัง ออกมายื่นให้ 'เซินเซิน อันนี้ให้เธอ วันหน้าพวกเราจะได้เจอกันอีกแล้ว'

หลินเซินก้มหน้ามองดอกไม้ดอกนั้น บนกลีบดอกไม้ยังมีหยาดน้ำค้าง เกาะอยู่ เธอก้าวถอยหลังไปสองก้าว ไม่ได้รับมันมา

ถึงถึงยัดดอกไม้ใส่มือหลินเซินอย่างดีใจนั้น นิ้วมือของทั้งคู่ประสานกันแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงถึงถึงได้เอ่ยออกมาเบาๆ ว่า 'เซินเซิน ขอโทษนะ!'

พูดจบถึงถึงก็หันหลังวิ่งหนีไปแล้ว

เธอเงยหน้ามองแผ่นหลังของถึงถึงที่จากไป ผ่านไปสักพักถึงถึงได้ เดินไปหาพ่อและแม่ที่นั่งรออยู่บนรถ หลินเซินป็นขึ้นไปนั่งเบาะหลัง ปิดประตูรถ รถบรรทุกค่อยๆ สตาร์ทเครื่อง เธอหมุนกระจกหน้าต่างลงมา แล้วโยนดอกลิลลี่ดอกนั้นออกไป

ล้อรถเคลื่อนผ่าน บดขยี้กลีบดอกจนแหลกสลาย

บทที่ 1

เมฆเคลื่อน

ช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิกำลังจะผ่านไป อากาศของช่วงต้นฤดูร้อนในเดือนหกโผล่หน้ามาทักทาย สภาพอากาศของเมืองไหวอันก็เริ่มร้อนระอุขึ้นมาบ้างแล้ว ลมทะเลถูกคลื่นความร้อนพัดพาเข้ามาในตัวเมืองเป็นครั้งคราว ทำให้ในอากาศเต็มไปด้วยกลิ่นเค็มและความชื้นเหนอะหนะ อากาศแบบนี้เดินไปได้แค่นี้ไม่กี่ก้าวเหงื่อก็เปียกชุ่มแผ่นหลัง ผู้คนพากันบ่นโอดครวญว่าฤดูร้อนปีนี้ไม่ปรานีผู้ใดเลย

มีแค่ช่วงรุ่งสางที่ท้องฟ้าถูกย้อมเป็นสีแดงและดวงอาทิตย์ยังไม่ลอยสูงขึ้นเหนือก้อนเมฆเท่านั้นที่ยังมีความหนาวเย็นของยามค่ำคืนหลงเหลืออยู่ในอากาศ ความเย็นนั้นผสมผสานไปกับกลิ่นหอมของดอกแม็กโนเลียที่เบ่งบานอย่างงดงามอยู่เต็มสองฟากถนน

นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะแก่การเดินเล่นที่สุดของวัน ทว่าในเวลาแบบนี้ก็กลับถูกเสียงทะเลาะวิวาททำลายความสงบยามเช้าไปจนสิ้น

"เอาลูกมาให้ฉันเลี้ยงดีต่อทุกคนทั้งนั้น! ผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างเธอจะให้ชีวิตที่สุขสบายกับเขาได้อย่างไร อาจิ่ง วันนี้ที่พวกเรามาหาเธอ ไม่ได้คิดจะมาทะเลาะด้วยหรอกนะ"

ด้านนอกประตูกระจกหุมนบานใหญ่ของโรงแรมเหลียนฉิง หญิงสาวอายุน้อยที่อุ้มทารกอยู่คนหนึ่งถูกล้อมชายหญิงซึ่งมีทั้งคนแก่และเด็กกลุ่มหนึ่งล้อมเอาไว้ หลังได้ยินคำพูดจากผู้ชายคนนั้นแล้วหญิงสาวก็ยิ่งกระชับตัวเด็กในอ้อมกอดแน่นขึ้นกว่าเดิม พร้อมตะคอกตอบด้วยดวงตาแดงก่ำ "ทรงซึ่งอันฉันขอบอกคุณอีกครั้งว่าเขาไม่ใช่ลูกของคุณ! พวกเราเลิกกันตั้งนานแล้วเด็กคนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณทั้งนั้น!"

ประโยคนี้เธอกัดฟันกรอดขณะพูดออกมา หญิงชราแต่งตัวทันสมัยในกลุ่มแค้นหัวเราะพลางเอ่ยเสียงแหลมสูง "นั่งแพศยา! เพิ่งเลิกกับลูกฉันไม่ทันพ่นปี แต่เด็กนี้อายุปาเข้าไปสองเดือนได้แล้ว แกมาบอกว่าเด็กไม่ใช่ลูกของลูกชายฉัน นั่นแสดงว่าตอนที่อยู่กับเขาแกแอบไปมีคนอื่นหรือยัง!"

คนอื่นๆ ส่งเสียงตะโกนสนับสนุน แม้กระทั่งเด็กน้อยที่อายุน่าจะราวๆแค่เจ็ดขวบก็ยังเดินมาผลักหญิงสาวคนนั้นพร้อมพูดว่า "แม่บอกว่าเธอมันหน้าไม่อายุ!"

เสียงทะเลาะวิวาทรุนแรงดังขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวกอดเด็กน้อยที่ร้องไห้จ้าเอาไว้แน่นขณะถูกรอบครีวหรงกตตันจนไร้ทางไป คนที่มุ่งอยู่บางคนมีน้ำใจอยากเข้าไปช่วยไกลเกลี่ย ทว่าก็ถูกทรงซึ่งอันตะเบ็งเสียงดังไล่กลับไป "นี่เป็นเรื่องในครอบครัวพวกเรา! ฉันขอเตือนเอาไว้เลย ใครกล้าสอดมือเข้ามายุ่งฉันจะฟ้องมันให้หมด!"

หญิงชราอาศัยว่าตัวเองมีพวกมากกว่าจึงกระโจนเข้าไปแย่งตัวเด็กในอ้อมกอดหญิงสาว หญิงสาวกริตรีงพยายามปกป้องลูกเอาไว้ ส่งเสียงร้องไห้ระคนก่นด่า "ทรงซึ่งอัน คุณมันไม่ใช่คน! ตัวคุณเป็นหมันหลังเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์แต่กลับมายังลูกของฉัน! คุณจะต้องรับกรรม พวกคุณจะต้องได้รับกรรมแน่!!!"

ทรงซึ่งอันถูกคำพูดของหญิงสาวกระตุ้นโทสะจึงเงื้อมมือขึ้นเตรียมจะตบเธอ กลุ่มคนพุ่งเข้าใส่พร้อมสบถด่าเสียงขรม เสียงร้องไห้ของหญิงสาว

ผสานไปกับเสียงร้องไห้ของทารก สถานการณ์สุดแสนจะโกลาหล

"เลิกทะเลาะกันได้แล้ว"

ในตอนนี้น้ำเสียงสงบนิ่งนี้ลอยเข้ามาในกลุ่มคน หญิงสาวกำลังถูกคนกระซอกผม เด็กในอ้อมกอดก็กำลังจะถูกแย่งตัวไปอยู่แล้ว ทว่าแค่เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น เสียงทะเลาะ เสียงร้องไห้ก็พลันหยุดลงเหมือนมีคนกดปิดสวิตช์ รอบด้านเงียบสงบ มีแค่เสียงร้องเบาๆ ของนกที่โฉบบินขึ้นไปบนยอดไม้

ทุกคนพากันหันหน้าไปมองตามเสียงนั้น ไม่รู้ว่าตรงหน้าประตูโรงแรมมีหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ เธอสวมเสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงยีน ผมที่ยาวประปรายตัดอยู่ด้านหลังใบหู ใบหน้าดูสะอาดสะอ้านแต่ผิวเรียบกลับขมวดนิตๆ แฝงไปด้วยความตึงเครียดที่ไม่เข้ากัน

เพียงคำพูดของหญิงสาวคนนั้นก็ทำให้บรรยากาศกดดันเหล่านั้นจางหายไปได้อย่างไม่คาดฝัน แม้เสียงของเธอจะสงบนิ่ง แต่น้ำเสียงกลับแฝงความสามารถในการสะกดจิตผู้คนเอาไว้ เพียงพริบตาเดียวก็ทำให้กลุ่มคนที่กำลังเกรี้ยวกราดสงบลงได้ กระทั่งคนเดินผ่านมามุงดูก็ยังถูกเธอดึงดูดความสนใจจนเดินเข้าไปใกล้มากขึ้นโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวถูกกลุ่มคนที่เดินเข้ามาล้อมไว้อย่างกะทันหันทำให้ตกใจจึงเริ่มก้าวถอยหลังไป

คนรอบข้างคล้ายไม่ได้สังเกตเห็นความเครียดของเธอ หรงซึ่งอันที่ตัวสูงใหญ่คล้ายความกดดันที่มีก่อนหน้านี้ลงแล้วค้อมตัวเอ่ยระบายกับหญิงสาวด้วยใบหน้าอมทุกข์ "สาวน้อยคงไม่รู้ว่าฉันกับอาจิ้งอยู่ด้วยกันมานานแล้ว แต่อาจิ้งกลับไปแอบคลอดลูกกลับหลังฉัน เด็กคนนี้สำคัญสำหรับฉันมากจริงๆ ฉันเองก็ไม่ได้จะแย่งเขาไปไหน แค่อยากให้พวกเราได้เป็นคนเลี้ยงดูแค และวันข้างหน้าอาจิ้งก็ยังมาหาลูกได้จริงไหม เธอเห็นด้วยไหม"

"ใช่แล้วจ้ะ สาวน้อย ครอบครัวยุคพวกเราเป็นคนซื่อสัตย์กันทั้งนั้น ถ้า

ไม่ได้จำเป็นจริงๆ จะมาทำแบบนี้ได้ยังไง" หญิงชราที่เมื่อครู่ทั้งเยอหยิ่ง ทั้งก้าวร้าวทำท่าปาตหางตา แม้กระทั่งน้ำเสียงก็ยิ่งสะอึกสะอื้นขึ้นมา "อาจี้ เป็นเด็กดี ถ้าเธอยอมแต่งงานกับชิงอัน พวกเราก็ไม่มีทางตัดค่านหรือก แต่เด็กนี่เป็นชีวิตจิตใจของครอบครัวพวกเรา อาจี้เอาไปยัดไว้คนเดียวแบบนี้ ไม่มีเหตุผลนี่"

แผ่นหลังของหญิงสาวแนบสนิทกับบานประตูกระจก แม้กระทั่งสันท้าว ก็ยังหดไปด้านหลัง น้ำเสียงอ่อนโยนแฝงไปด้วยอาการตื่นกลัวดั่งขึ้น "พวกคุณ สามารถนั่งลงพูดคุยกันดีๆ ได้นี่ จะมาแย่งตัวเด็กกันแบบนี้ไม่ได้ เพราะไม่ใช่แค่จะทำให้ผู้ใหญ่บาดเจ็บ แต่เด็กก็จะตกใจด้วยเหมือนกันนะคะ"

หญิงชราเอ่ยขึ้นด้วยความเสียใจ ใบหน้าฉายความรู้สึกราวกับว่า ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม "พวกเราก็อยากจะพูดคุยกันดีๆ..."

จากนั้นแต่ละคนก็ต่างคนต่างพูด หญิงชราคลี่ยิ้มออกมาและต้องการ จะกุมมืออาจี้เอาไว้ แต่หญิงสาวกลับหลบเลี่ยงประหนึ่งกลัวจะถูกเข็มแทง คนรอบด้านเริ่มรุมล้อมเข้ามาใกล้มากกว่าเดิมทำให้ไม่มีที่ให้เธอถอยหลบได้อีกแล้ว และในตอนนั้นเองก็กลับมีแขนข้างหนึ่งยื่นออกมาขวางด้านหน้าเธอ เอาไว้อย่างกะทันหัน

เสื้อเซ็ทสีควนบุหรี ปลายแขนเสื้อเล็กขึ้นน้อยๆ เผยผิวสีน้ำตาลอ่อน บริเวณข้อมือ ปลายแขนเสื้อด้านในมีลวดลายสลัษซับซ้อน เม็ดกระดุมไม่บ่งบอกยี่ห้อ แต่ผิวกระดุมเป็นลายแกะสลักเล็กๆ ที่ดูสวยสง่าและให้ความรู้สึกถ่อมตนไปในเวลาเดียวกัน

คนที่เข้ามาช่วยไว้ตัวสูงมากจนอาจี้จำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อมองเขา น้ำเสียงหยอกเย้าขึ้นดั่งขึ้นเหนือศีรษะของเธออย่างเอื่อยเฉื่อย "คนเยอะขนาดนี้ กลับมารั้งแก่ผู้หญิงตัวคนเดียว นี่มันเรื่องอะไรกัน"

ทรงซึ่งอันขมวดคิ้วมองคนที่โผล่เข้ามาอยู่หน้า โทสะที่เดิมทีสงบลงแล้ว ก็ถูกกระตุ้นขึ้นมาอีกครั้ง "คุณเป็นใคร! นี่มันเรื่องในครอบครัวของพวกเรา

คุณมีสิทธิ์เข้ามาสอดตั้งแต่เมื่อไหร่!"

อาจึงหลุดพ้นออกมาจากวงล้อมได้ในที่สุด เธอผ่อนคลายหายใจพร้อมเงยหน้าขึ้น ทว่าเมื่อได้เห็นหน้าตาคนที่เข้ามาช่วยขวางไว้ซัดๆ ก็กลับต้องอึ้งไปจนหยุดยั้งอยู่ที่ยังเดิม

ทรงซึ่งอันตัวใหญ่หนา เขาจึงเดินกว้างเข้ามาตั้งใจจะผลักชายหนุ่มที่เข้ามาขวางออกไป แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกชายหนุ่มคนนั้นจับข้อมือของตนเอาไว้แล้วพลิกข้อมือกลับพร้อมผลักเขาออกไปข้างนอกแทน ชายหนุ่มเหมือนจะออกแรงไม่มาก แต่กลับผลักทรงซึ่งอันจนเซออกไปได้

ชายหนุ่มบัดมือ แคนเสียงเย็นเหมือนเยาะเย้ย ก่อนเดินไปตรงด้านหน้าอาจึงท่ามกลางสายตาของทุกคน แล้วถอดเสื้อนอกออกเพื่อคลุมทับบนตัวของหญิงสาว "บังเอิญจริงๆ ผมเป็นสามีคนปัจจุบันของแฟนเก่าคุณ คุณพาคนมารุมหาเรื่องภรรยาผมแต่เข้าแบบนี้ยังมีหน้ามาถามอีกหรือว่าผมคิดจะทำอะไร"

อาจึงร้องไห้โฮ เธอกระชับตัวลุกไไว้ในอ้อมแขนแล้วเอนตัวซบอยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่มพลางสะอึกสะอื้น "สามี! ในที่สุดคุณก็มาสักที พวกเขาจะแย่งลูกของเราไปค่ะ"

ทรงซึ่งอันหน้าเปลี่ยนสี คนทั้งกลุ่มต่างมองหน้ากัน บางคนก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย ส่วนหญิงสาวเจ้าของเสียงอันสงบหนึ่งที่เพิ่งหลุดออกมาได้ในที่สุดนั้นก็ผ่อนคลายใจออกมายาวๆ ทว่าในตอนที่ยังเงยหน้าขึ้นและมองเห็นหน้าตาของชายหนุ่มที่เข้ามาขวางอย่างชัดเจน เธอก็ต้องอึ้งไปทันควัน

ชายหนุ่มกำลังเอ่ยปลอบอาจึงเสียงเบา ด้านทรงซึ่งอันก็ตะโกนลั่น "ไม่ยอมจบ "คุณมีหลักฐานอะไรมาพิสูจน์ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของคุณ!"

ชายหนุ่มได้ยินดังนั้นก็เหลือบตาขึ้น แวดตาเย็นชาวดผ่านไปยังทรงซึ่งอัน มุมปากของชายหนุ่มหยักยกเป็นองศาที่เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม

จนทรงซึ่งอันเห็นแล้วรู้สึกขนหัวลุกซู่ "ใครเริ่มก่อนคนนั้นก็แสดงหลักฐานมา คุณอยากได้หลักฐานยังจะต้องให้ผมไปหาให้อีกหรือ"

หญิงชราอาศัยที่ว่ามีคนมากกว่าคอยสนับสนุนก็ยืนสอตปากอยู่ข้างๆ "เออกล้าไปตรวจดีเอ็นเอไหมล่ะ!"

"ใช่แล้ว! กล้าไปตรวจดีเอ็นเอไหม"

ข้อเสนอนี้คล้ายจะทำให้ทุกคนในที่นั้นหาความมั่นใจของตัวเองเจออีกครั้ง ต่างคนต่างช่วยกันพูดสนับสนุนขึ้นมา ชายหนุ่มกวาดตามองคนเหล่านั้นทีหนึ่ง ก่อนยิ้มออกมาอย่างไม่ใส่ใจ "ข้อเสนอนี้ไม่เลว จะไปกันตอนนี้เลยไหมล่ะ เตี้ยขอคิดก่อนนะว่าโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุดคือ..."

พูดไปได้ครึ่งทาง เขาก็ทำท่าเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้กะทันหัน "แต่ถ้าผลพิสูจน์ดีเอ็นเอออกมาแล้วเด็กคนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกคุณ..." สายตาของชายหนุ่มกวาดผ่านทุกคน ในดวงตาคู่นั้นไม่บ่งบอกอารมณ์อะไร ทว่าน้ำเสียงกลับแฝงไปด้วยเสียงกลัวหัวเราะที่ทำให้คนฟังแล้วขมลูก "ทุกคนสะดวกจะไปเอาหมายศาลเอง หรือสะดวกให้ทนายของผมไปส่งถึงบ้านเลยมากกว่าครับ?"

ทรงซึ่งอันถูกเขาพูดใส่เช่นนี้ก็หน้าซีด ยิ่งเห็นว่าแรงกดดันของฝั่งตัวเองถูกคำพูดเพียงไม่กี่ประโยคของเขากดข่มลงไป ในใจก็ทั้งโมโหทั้งแค้นจึงเกร็งคอตะคอกกลับไป "คุณกำลังขู่พวกเรางั้นหรือ!"

"ขู่?" ปลายหางตาชายหนุ่มกระตุก เหมือนเขากำลังได้ยินเรื่องตลกอะไรอยู่ ปรกกายเย็นชาในดวงตาก่อนหน้านี้เลื่อนหายไปแล้วเหลือแค่ความขบขัน "แค่นี้คุณก็รู้สึกว่าคุณขู่แล้วหรือ"

เขายกนิ้วเคาะขมับ แสดงสีหน้าครุ่นคิดออกมา "ขอผมคิดดูก่อนนะ คุณเกิดอุบัติเหตุรถชนเมื่อปีที่แล้วใช่ไหม ไซ้บนทางยกระดับวงแหวนรอบที่สองหรือเปล่า เป็นเพราะว่าคุณได้รับบาดเจ็บหนัก ตำรวจจราจรก็เลยตัดสินให้คู่กรณีของคุณรับผิดชอบค่าเสียหายทั้งหมด..."

เสียงของชายหนุ่มไม่ได้เป็นซาเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว เสียงของเขา
 ในเวลานี้คล้ายกำลังพูดคุยเรื่องเรื่อยเปื่อยกับอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล หรงซึ่งอัน
 ได้ยินเสียงนุ่มนวลของชายหนุ่มตรงหน้าแล้วก็กลับหน้าซีดลงอีก ในขณะที่
 ชายหนุ่มยังคงพูดต่อไปเรื่อยๆ "ตอนนั้นคุณถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล และ
 ที่โรงพยาบาลก็น่าจะยังเก็บเอกสารผลตรวจเลือดของคุณเอาไว้ด้วยใช่ไหม
 ถ้าให้คุณกรณีได้รู้ว่าตอนนั้นปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดของคุณ..."

"หุบปาก!" หรงซึ่งอันระเบิดโทสะออกมา เขาถลึงตาใส่อาจिंगที่อึดอัด
 เอาไว้ ก่อนกระชากตัวหญิงชราซึ่งกำลังตัวสั่นอยู่ข้างๆ จากไปอย่างลนลาน
 ท่ามกลางการจับตามองด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้มของชายหนุ่ม

ในที่สุดบริเวณทางเข้าประตูโรงแรมก็กลับมาอยู่ในความสงบอีกครั้ง
 อาจिंगกำลังจะเอ่ยขอบคุณหญิงสาวที่เข้ามาช่วยแก้ไขสถานการณ์เมื่อครู่
 ตั้งแต่ตอนแรก ทว่าพอหันหน้าไปหาก็คพบว่าเธอเดินไปถึงลิฟต์ของโรงแรม
 แล้ว จึงรีบวิ่งเหยาะๆ ไล่ตามไป

"คุณคะ! รอก่อนคะ" หญิงสาวได้ยินเสียงเรียกก็หันกลับมา อาจिंग
 ขอบตาแดงระเรื่อ มีน้ำเสียงที่แสดงความจริงใจอย่างมาก "คุณคะ เมื่อครู่นี้
 ต้องขอบคุณคุณมากจริงๆ! ถ้าไม่ใช่เพราะคุณ ฉันก็ไม่รู้จะทำยังไงดีแล้ว"

หญิงสาวก้าวถอยไปสองก้าวอย่างแนบเนียนก่อนตอบเสียงเบา
 "ไม่เป็นไรค่ะ" เธอแหม่มปากน้อยๆ ท่าทางอีกอึดอยากจะทำอะไรบางอย่าง
 ผ่านไปนานถึงเปิดปากพูดออกมาอย่างคนตัดสินใจได้แล้ว "สามีของคุณ..."

เพียงจะพูดออกไปไม่ทันจบประโยค ชายหนุ่มร่างสูงก็เดินมาทาง
 พวกเธอแล้ว บนใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มกวนๆ ประดับอยู่ แววตาดูรักสนุก
 ของเขามองสบตากับเธอตรงๆ หญิงสาวอึ้งไป เมื่อเสียงลิฟต์ด้านหลังดังตั้ง
 เธอก็ก้มหน้าลงแล้วพูดว่า "ลาก่อนค่ะ" ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในลิฟต์อย่าง
 รวดเร็ว

อาจिंगร้อง "อ๊ะ!" ออกมา ก่อนหันหน้ากลับไปถามชายหนุ่ม "พวกคุณ

รู้จักกันหรือคะ"

ชายหนุ่มมองประตูลิฟต์ที่ปิดลงพร้อมสายหน้า อาจิงลอบถอนหายใจกับตนเอง เธอยังคงรู้สึกร้อนใจอยู่ "ที่คุณพูดเมื่อก็เป็นความจริงหรือคะที่ว่าทรงซึ่งอันดีแล้วซัฟ? งั้นพวกเราสามารถเปิดไป..."

ยังไม่ทันพูดจบชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาแล้วสายหน้าน้อยๆ พร้อมเอ่ยขำขึ้น "เพื่อป้องกันไม่ให้เขามารบกวนคุณได้อีก จุดอ่อนเรื่องนี้ก็เก็บเอาไว้ก่อนจะดีกว่านะครับ"

หลินเฉินเข้าไปในลิฟต์แล้วกดหมายเลขชั้นสิบสี่ของโรงแรมเหลียนถิงด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

โรงแรมเหลียนถิงอยู่ในเครือชั่งชื้อกรุปซึ่งเริ่มก่อตั้งมาจากกิจการด้านการท่องเที่ยวและดำเนินกิจการมาได้สามรุ่นแล้ว ทุกวันนี้ชั่งชื้อกรุปพัฒนากลายเป็นเครือโรงแรมหรูอันดับหนึ่งในประเทศ เมืองไห่วออันในฐานะฐานที่มั่นหลักของครอบครัวชั่งจึงมีโรงแรมเหลียนถิงซึ่งสร้างขึ้นมาอย่างสูงใหญ่เสียดฟ้าถึงสามแห่งตั้งอยู่ในเมือง กลายเป็นสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองไห่วออัน

เมื่อไม่นานมานี้โรงแรมเหลียนถิงมีการซ่อมบำรุง พวกเขาได้ส่งคนไปที่แกลลอรี่เพื่อเลือกรูปภาพมาใช้ประดับตกแต่งภายในโรงแรม ศิลปินจำนวนมากต่างชะเง้อชะแน้คอรอคอยคาดหวังว่าผลงานของตนจะได้รับเลือก แต่คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วคนที่ 'เข้าตา' จะกลายเป็นแค่นักวาดตัวเล็ก ๆ ไร้ชื่อเสียงคนหนึ่ง

แม้กระทั่งตัวหลินเฉินเองก็ยังไม่อยากเชื่อ

รูปภาพของเธอส่วนใหญ่เป็นภาพที่ไม่มีเรื่องราวและตัวละคร เคยมีคนบรรยายผลงานของเธอไว้ว่าเหมือนทำทาสีหกใส่ วาดไปตามอารมณ์ ไม่ใช่ภาพที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้ แต่ที่สามารถเข้าไปแสดงอยู่ในแกลลอรี่ได้

ก็เพราะว่าอาศัยเส้นสายของเพื่อนสนิทอย่างเมิ่งสืออวี่

และไม่รู้ว่าคนที่โรงแรมเหลียนถิงส่งไปเลือกรูปภาพในครั้งนี่ตกลงแล้ว มีประสาทเส้นไหนผิดปกติไปกันแน่

ในตอนที่หลินเซินมาถึงชั้นลิฟต์ รูปภาพที่เมื่อเช้าเธอเรียกคนให้เอามาส่ง ก็ถูกยกขึ้นมาวางไว้ตรงระเบียงทางเดินเรียบร้อยแล้ว รูปภาพเหล่านั้นถูกบรรจุไว้ในกล่องทรงยาว วางนอนอยู่ข้างในอย่างเป็นระเบียบเพื่อป้องกันไม่ให้หักงอ หรือเป็นรอย ซ้ำๆ กล่องมีผู้ช่วยสวมแว่นตาครอบทองคนหนึ่งยืนอยู่และกำลังนำรูปภาพออกมาวางเรียงบนพื้นอย่างระมัดระวังเพื่อเตรียมใส่กรอบใหม่ แล้วนำขึ้นไปแขวนบนผนัง

เมื่อเห็นหลินเซินมาถึงแล้ว ผู้ช่วยก็ขยับแว่นตาส่งยิ้มให้แล้วเอ่ยทักเธอ "คุณหลินมาแล้วเหรอครับ" เขาเบี่ยงตัวหลบให้ชายหนุ่มสวมชุดขาวที่ยืนอยู่ด้านหลังพร้อมแนะนำตัวกับหลินเซิน "ท่านนี่คือประธานช่งของพวกเรา เป็นคนที่เลือกผลงานของคุณหลินครับ"

หลินเซินมองไปยังประธานช่งที่ผู้ช่วยแนะนำ นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็น ใบหน้าอ่อนเยาว์ สันgramคมชัดใบหน้าหนึ่ง

เขาเองก็มองมาที่หลินเซินในขณะที่รับเสื่อสุที่ผู้ช่วยพาตัวไปบนแขนมา คิ้วคมดูเย็นชา พลงยื่นมือออกมาหาหลินเซิน "ช่งเซียวหาน"

นิ้วของเขาขาวมาก ข้อนิ้วเรียวยาว เปิดเผยนาฬิกาเรือนสีทองหม่นบนข้อมือ ทั้งดูทรงอำนาจแต่ก็แฝงด้วยความเรียบง่าย หลินเซินตัวแข็งเกร็ง เข้มปากแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงยื่นมือออกไปแตะปลายนิ้วกับช่งเซียวหาน เล็กน้อย จากนั้นชักมือกลับมาอย่างรวดเร็ว "สวัสดิ์คะ ฉันทหลินเซิน"

ช่งเซียวหานพยักหน้าเบาๆ สายตากวาดมองไปบนรูปภาพ "รูป..." เขาชะงักไปแล้วก็พูดต่อ "ไม่แล้ว"

"ขอบคุณค่ะ" หลินเซินตอบกลับเสียงเบา

ช่งเซียวหานมองประเมินรูปภาพบนพื้นสักพักก็ก้มตัวลงไปหยิบ

รูปภาพสองภาพขึ้นมาเทียบบนผนัง หลินเฉินซ่อนสายตาขึ้นมองตาม พลันรู้สึกว่ารูปร่างที่สีสันสดใสหลายสิบภาพของตัวเองเหล่านี้ช่างไม่เข้ากับ สไตล์ที่ดูสูงส่งเย็นชาของโรงแรมเหลียนถั่งเลยสักนิด

ช่งเซียวหานมีใบหน้าเย็นชาทำให้คาดเดาอารมณ์ได้ยาก หลินเฉิน ซึ่งกำลังกระวนกระวายใจอยู่เห็นช่งเซียวหานพยักหน้าให้ผู้ช่วย จากนั้น ผู้ช่วยจึงรีบเดินมาตรงหน้าเธอทันที "คุณหลิน ประธานช่งพอใจกับรูปภาพ ของคุณมาก ไม่ทราบว่าคุณมีข้อเสนอแนะอะไรเกี่ยวกับการแขวนรูปภาพพวกนี้ ไหมครับ"

หลินเฉินรู้สึกประหลาดใจระคนตกใจไม่น้อย เธอนึกไม่ถึงว่าคนคนนี้จะชอบรูปภาพของตัวเองจริงๆ หญิงสาวม้มปาก คิดใคร่ครวญทุกอย่าง ก่อนเอ่ยออกไป "ฉันว่า...สองภาพนี้แขวนเอาไว้ที่โถงรับแขกจะเหมาะกว่า นะคะ ส่วนรูปภาพพวกนี้...ค่อนข้างเหมาะกับทางเดินมากกว่าค่ะ"

ผู้ช่วยเงยหน้ามองช่งเซียวหาน ช่งเซียวหานหลุบตาลงน้อยๆ "ได้"

เมื่อได้รับคำอนุญาตจากเขา สีหน้าเคร่งเครียดของหลินเฉินก็ผ่อนคลายลง ในที่สุด "แต่ว่าสีพื้นของทางเดินฝั่งนี้กับสีหลักของรูปภาพดูไม่เข้ากันเท่าไร บางทีถ้าทาสีผนังเป็นสีน้ำเงินอมเทาแทนน่าจะทำให้ทางเดินดูทรงพลังมากขึ้น นะคะ"

ช่งเซียวหานหน้าไม่เปลี่ยนสี "เปลี่ยน"

หลินเฉินยืนอยู่ติดผนัง มือโพลไปด้านหลัง แล้วในที่สุดก็เอ่ย ประโยคสุดท้ายออกมาได้ "เมื่อครู่ตอนขึ้นมาฉันลองดูสไตล์ของห้องโถงหลัก แล้ว รูปภาพที่มีอยู่ตอนนี้ยังไม่เหมาะสมกับบริเวณนั้นเท่าไร แต่หลังกลับไป แล้วฉันสามารถวาดขึ้นมาใหม่ให้ได้ค่ะ"

ช่งเซียวหานติดกระดุมชุดสูทเม็ดที่สอง "ตกลงครับ"

นิสัยการทำงานอย่างเฉียบขาดของช่งเซียวหานนั้นเข้ากันกับวิธีการพูด ของเขามาก เรื่องนี้ทำให้หลินเฉินรู้สึกผ่อนคลายลงไม่น้อยเช่นกัน

ตอนที่ลิ่งลิฟต์มา หลินเฉินก้มมองโทรศัพท์มือถือก็พบว่าเวลาเพิ่งผ่านไปแค่ชั่วโมงเดียว ทว่าในช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้แสงแดดร้อนแรงกลับปกคลุมทั่วทั้งตัวเมืองแล้ว เธอไม่ได้พกร่มมาจึงยกมือขึ้นบังแดดแทน ปลายนิ้วของเธอพาดอยู่บนคิ้ว เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวผู้ช่วยที่สวมแว่นตารอบทองคำไล่ตามมา ในมือของเขามีร่มสีดำคันหนึ่ง

"คุณหลิน! แดดแรงเกินไปแล้ว ช้าแถวนี้ยังเรียกรถยาก คุณเอาร่มไปด้วยเถอะครับ"

หลินเฉินรู้สึกตกใจระคนประหลาดใจอยู่บ้าง ขนตาถอนหนากะพริบไหวเบาๆ ก่อนเอ่ยขอบคุณเสียงเบา

ผู้ช่วยยิ้มแย้ม "เป็นคำสั่งของประธานช่งทั้งนั้นครับ"

หลังหลินเฉินกลับมาถึงบ้านก็โทรศัพท์หาเมิ่งสืออวี่เพื่อนสนิททันที ปลายสายมีเสียงอัตโนมัติบอกว่าโทรศัพท์มือถือปิดเครื่อง ในฐานะจิตแพทย์ผู้มีความสามารถคนหนึ่ง เวลาเมิ่งสืออวี่กำลังรักษาคนไข้อยู่เธอจะปิดเครื่องเอาไว้เสมอ หลินเฉินวางโทรศัพท์มือถือลงและไม่ได้โทรออกไปอีก จากนั้นก็มัดผมแล้วเดินไปที่ห้องวาดภาพ

เมื่อเช้าหลินเฉินลองคำนวณดูคร่าวๆ แล้ว พบว่าโรงแรมเหลียนถิงมีสามสิบกว่าชั้น ทุกๆ ทางเดิน ห้องพัก และสถานที่ที่จำเป็นต้องแขวนรูปภาพนั้นรวมแล้วมีร้อยกว่าจุด ซึ่งหลังจากคำนวณดูแล้วตอนนี้ยังขาดอยู่อีกหลายสิบภาพ ดังนั้นเธอจึงจำเป็นต้องเร่งทำงาน

เพราะกลัวว่าสีจะละลาย อุณหภูมิภายในห้องวาดภาพจึงต่ำกว่าห้องรับแขก ในตอนที่หลินเฉินเดินไปถึงขาตั้งวาดภาพก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนหันไปมองยังขาตั้งตรงมุมผนังที่ถูกผ้าใบคลุมทับเอาไว้

ผ่านไปสักพักใหญ่เธอก็ได้ก้าวเดินต่อไปยังขาตั้งวาดภาพตัวนั้น บนผ้าใบที่คลุมอยู่มีฝุ่นจับ พอเลิกมุมหนึ่งขึ้นก็มีรูปภาพคนครึ่งหนึ่งปรากฏ

ออกมา ปกติแล้วหลินเฉินไม่ว่าตภาพคน แต่ตภาพคนภาพนี้ก็เป็นสไลด์ผลงานของเธอจริงๆ

ชายหนุ่มที่อยู่ในภาพมีคิ้วคม ใบหน้าหล่อเหลา ริมฝีปากบางหยักยกขึ้นน้อยๆ มือข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนหน้าอกอีกมือถือแก้วกาแฟ

พื้นหลังของภาพนี้คือสวนสาธารณะ แสงแดดส่องลอดต้นไม้เกิดเป็นเงาแต่เงาไม่ชัดบนพื้น ทว่าก็สู้ประกายในดวงตาของเขาไม่ได้ แต่รูปภาพนี้ยังวาดไม่เสร็จ ฝีพู่กันหยุดลงตรงท่อนแขนของชายหนุ่ม คล้ายหนังใบ้ที่เจียบเสียงลงกะทันหัน

ชายหนุ่มที่อยู่ในภาพนี้ก็คือ 'สามี' ของอาจิ่งที่ได้พบกันตรงหน้าประตูโรงแรมเหลียนถิงเมื่อเช้านี้

ความจริงหลินเฉินเคยเจอกับเขาเมื่อนานมาแล้ว ตอนที่กำลังร่างภาพอยู่ในสวนสาธารณะแห่งนั้น สายตาของเธอก็เลื้อยไปเห็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวอย่างผ่อนคลายโดยไม่ตั้งใจ นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตของหลินเฉินที่เกิดความคิดอยากวาดภาพคนขึ้นมา

ดังนั้นหญิงสาวจึงพลิกกระดาษหน้าต่อไป ใช้เขาเป็นแบบร่างภาพแต่วาดไปได้ครึ่งทางก็มีเด็กสาวคนหนึ่งเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่มและรับแก้วกาแฟในมือของเขามา ก่อนจะคล้องแขนกันแล้วดึงตัวเขาจากไปด้วยท่าที่สนิทสนม เด็กสาวคนนั้นไม่ใช่อาจิ่ง

ตอนนี้ชายหนุ่มบนกระดาษวาดภาพกำลังส่งยิ้มมาให้ ไม่แตกต่างอะไรกับที่เธอได้เห็นเมื่อเช้าของวันนี้ หลินเฉินมองอยู่นานก่อนถอนหายใจแล้วดึงผ้าใบลงมาปิดทับ จากนั้นหันหลังเดินจากไป

กว่าเมิ่งสืออวีจะโทรกลับมาก็เป็นช่วงบ่ายแล้ว หลินเฉินที่มีมือหนึ่งถือพู่กันอีกมือถือกระดาษสีจึงต้องแนบโทรศัพท์มือถือเอาไว้กับหูโดยใช้ไหล่ช่วย "เมิ่งเมิ่ง ตอนเย็นมากินข้าวที่บ้านฉันไหม"

เหมือนเม็งสีออวีจะกำลังยุ่งอยู่จึงคุยกับเธอไปพลางฝากฝังงานไปพลาง
"ได้เลย วันนี้เป็นวันอะไรกัน"

"ฉันหาเงินก้อนแรกในชีวิตได้แล้ว"

เม็งสีออวียิ้ม "เป็นวันที่สมควรจะฉลองจริงๆ" เธอลดเสียงลงและบอกให้
ผู้ช่วยเอาแฟ้มประวัติของผู้ป่วยคนต่อไปเข้ามา ก่อนถือโทรศัพท์มือถือเดินไป
ข้างบานหน้าต่าง "แต่อากาศร้อนขนาดนี้ เธอไม่ต้องทำอาหารที่บ้านแล้ว
ไปภัตตาคารตะวันตกคราวที่แล้วเป็นไง"

หลินเฉินเงยบ่าไปสักพัก "ฉันไม่อยากจะออกไปกินข้างนอก"

เม็งสีออวียกเสียงสูงขึ้น คล้ายกำลังตักเตือน "หลินเฉิน!"

เธोजึงเปิดปากอธิบาย "วันนี้ฉันเจอคนมามากพอแล้ว ครบเป้าหมาย
แล้ว"

เม็งสีออวีหลุดขำออกมา "ถ้าเกิดทุกวันเธอเอาแต่นับจำนวนคน
ตามเป้าหมายที่ฉันตั้งเอาไว้ให้ จันอาการป่วยของเธอก็คงไม่มีวันหาย
หรอกนะ เซินเซิน...การออกมาเผชิญโลกภายนอกไม่ใช่เพื่อทำภารกิจที่ฉัน
มอบหมายไว้ให้สำเร็จเท่านั้นนะ แต่เพื่อตัวเธอเอง" เม็งสีออวีชะงักไปก่อน
เอ่ยหยอก "เธอก็ไม่ได้เห็นว่าภัตตาคารตะวันตกนั้นแพงเกินไปแล้วใช่ไหม"

หลินเฉินถูกเม็งสีออวีหยอกจนยิ้มออกมา "ถ้าเลี้ยงข้าวเธอ ต่อให้
แพงกว่านี้ฉันก็จ่ายไหว"

เม็งสีออวียิ้มออกมาเหมือนกัน "เปลี่ยนไปเป็นคนปากหวานแบบนี้
ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ โอเค จันแค่นี้ก่อนนะ ฉันต้องตรวจคนไข้ต่อแล้ว เดี่ยว
เลิกงานแล้วจะไปรับเธอนะ"

หลินเฉินรับคำก่อนวางสายไป

เมื่องไหวอันในช่วงกลางวันเต็มไปด้วยเสียงผู้คนและรถรา จังหวะ
อันรวดเร็วของเมืองนี้ก็เหมือนกับแสงแดดในวันนี้ที่ทำให้คนยากจะรับมือ

แต่วิลล่าที่ภูเขาซังหรงแฉวนนอกเมืองกลับเงียบสงบร่มเย็น คลินิกจิตเวชของเมิ่งสี่อวีตั้งอยู่ที่นี้

ผู้ช่วยยื่นแฟ้มประวัติที่จัดเรียงเรียบร้อยแล้วให้เมิ่งสี่อวี "คนต่อไปคือคุณปู่ค่ะ"

มือที่ยื่นออกไปรับแฟ้มมาชะงักไปเล็กน้อย เมิ่งสี่อวีขมวดคิ้วด้วยความปวดหัว "ยังไม่ทันจะเริ่ม ฉันก็มีลางสังหรณ์แล้วว่าวันนี้จะล้มเหลวอีกครั้ง ยอดเขาเอเวอเรสต์* ลูกนี้ ดูท่าฉันคงไม่มีโอกาสปีนขึ้นไปได้สำเร็จ"

ผู้ช่วยเอ่ยปลอบใจ "คุณหมอเมิ่ง คุณเป็นจิตแพทย์อันดับต้นในแวดวงจิตวิทยา รักษาผู้ป่วยโรคหายากมาตั้งมากมาย อาการนอนไม่หลับของคุณก็จะต้องไม่มีปัญหาแน่นอนค่ะ"

"เธอจะไปเข้าใจอะไร!" เมิ่งสี่อวีจุดไม้จันทน์ซึ่งกลิ่นของมันช่วยในการนอนหลับ "คนในวงการเปรียบเทียบเขาเป็นยอดเขาเอเวอเรสต์ เธอคิดว่านายนี้ได้มาง่ายๆ ฉันเธอ ออกไปได้แล้ว ไปเรียกเขาเข้ามาไป"

ผู้ช่วยรู้ว่าอารมณ์ของเมิ่งสี่อวีไม่ค่อยดีนัก หลังรู้ตัวว่าอยู่ต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นจึงรีบออกไปทันที

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในมือของชายหนุ่มยังถือแก้วกาแฟที่เมื่อครู่ผู้ช่วยเพิ่งซ่งให้เขาเอาไว้ เมิ่งสี่อวีถอนหายใจ "นอนไม่หลับห้ามกินกาแฟเยอะ จะต้องให้บอกคุณอีกกี่ครั้งกันคะ"

ชายหนุ่มยิ้มพลาบงยกไหล่ก่อนเอนหลังลงไปบนเก้าอี้นอนที่เตรียมพร้อมเอาไว้ให้เขา "ดื่มไม่ดื่มก็เหมือนกัน"

เมิ่งสี่อวีถอนหายใจเงียบๆ เธอพลิกเปิดแฟ้มประวัติแล้วเริ่มต้นซักอาการตามลำดับ แสงแดดยามบ่ายทะลุผ่านกระจกเข้ามาผ่านผ้าม่านผืนบางหลงเหลือเพียงแสงสลัวๆ

"ยังนอนหลับตามปกติไม่ได้อีกหรือคะ"

* ยอดเขาเอเวอเรสต์ มีความสูงจากระดับน้ำทะเล 8,848 เมตร ตั้งอยู่ที่เทือกเขาหิมาลัย ประเทศเนปาล เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก

"อืม"

"ตั้งแต่ที่มาตรวจเมื่ออาทิตย์ก่อนจนถึงวันนี้ ใช้นานอนหลับไปทั้งหมดกี่ครั้งแล้วคะ"

"โดยปกติแล้วกินแทบทุกคืน"

"ครั้งละกี่เม็ดคะ"

"สามเม็ด"

เมิ่งสี่อวี๋กดหัวปากกาในมือจนหักดั่งเป่าะ เธอเงยหน้ามองชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเฉยชาที่อยู่บนเก้าอี้นอนด้วยความโมโห "คุณกู่ซิงไหว! คุณเพิ่มปริมาณยาด้วยตัวเองอีกแล้วนะ! ฉันเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าคนปกติกินยานอนหลับกันแค่ครั้งเม็ด คุณกำลังเอาชีวิตตัวเองมาล้อเล่นอยู่ทราบไหมคะ!!"

กู่ซิงไหวลืมหึมตาขึ้น เผยยิ้มออกมาน้อยๆ ขณะมองเธอ "อย่างผมไม่นับเป็นคนปกติไม่ใช่หรือ" เขาเงยหน้ามองนาฬิกาบนผนังไปที่หนึ่งก่อนลุกขึ้นแล้วจัดปกเสื้อ "ได้เวลาแล้ว ผมไปก่อนละ"

เมิ่งสี่อวี๋จ้องแผ่นหลังที่เดินจากไปอย่างสบายใจของเขา ขณะนี้ซึ่งกำปากกาอยู่บีบแน่นขึ้นกว่าเดิม

แสงแดดยามบ่ายร้อนแรงยิ่งขึ้น จักจั่นบนต้นไม้ร้องเสียงดังแข่งกับความร้อนของอากาศ เมิ่งสี่อวี๋ดับไม้จันทน์ที่จุดไฟไว้อย่างรุนแรง แล้วเอ่ยสั่งผู้ช่วยที่เข้ามาทำความสะอาดเสียงเย็น "พຽ່ງนี้หากคนมาเปลี่ยนกระจกให้เป็นกระจกเก็บเสียงซะ แล้วก็จัดการจักจั่นบนต้นไม้มันด้วย"

หลังตรวจคนไข้คนสุดท้ายเสร็จ เมิ่งสี่อวี๋ก็เลิกงานแล้วขับรถไปรับหลินเฉิน

หลินเฉินพักอยู่ย่านเมืองเก่า มีต้นไผ่* ปลูกไว้ดูร่มเย็น ตามด้านหน้า

* ต้นไผ่ หรือ Locust Tree เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง มีดอกสีเหลือง เนื้อไม้นำมาใช้ในงานก่อสร้าง ดอกใช้ทำเป็นสีย้อม ผลและรากมีสรรพคุณทำยา

ประตูบ้านมักมีคนแก่มานั่งโอบกอดกันอยู่เสมอ บ้านเมื่อสมัยหลายสิบปีก่อนนั้น ในเวลานี้รอบๆ กลายเป็นตึกสูงใหญ่ไปหมดแล้ว แถวๆ ชื่อเหอหยวน* หลังนี้ จึงกลายเป็นมุมปลีกวิเวกของตัวเมืองอันวุ่นวาย แม้ว่าบางครั้งจะมีตัวแทน อสังหาริมทรัพย์มาเจรจาทำการซื้อขายแต่สุดท้ายก็ต้องกลับไปมือเปล่ากัน ทั้งนั้น

รถของเมิ่งสี่อวี๋ขับเข้ามาไม่ได้ เธอจึงจอดอยู่ข้างถนนแล้วโทรศัพท์ หาหลินเซิน หลินเซินคว้าเสื้อนอกแล้วรีบออกมาจากบ้าน ตอนที่ขึ้นรถมา เมิ่งสี่อวี๋ก็กำลังนอนพิงเบาะพักสายตาอยู่ เธอถามหลินเซินด้วยเสียงอ่อนล้าว่า "วันนี้ทำอะไรไปบ้าง"

หลังพ่อแม่เสียชีวิต หลินเซินก็ป่วยเป็นโรคกลัวสังคม** ขึ้นรุนแรง ด้วยความบังเอิญจึงได้รู้จักกับเมิ่งสี่อวี๋ ตอนนั้นเมิ่งสี่อวี๋ยังเป็นแค่นักศึกษา เอกจิตวิทยาปีหนึ่ง ดังนั้นหลินเซินเลยกลายมาเป็นคนใช้คนแรกให้เธอ ได้ฝึกวิชา ทุกวันหลินเซินจะต้องคอยรายงานกิจวัตรประจำวันของตัวเอง ให้เธอฟัง ซึ่งนั่นก็นับเป็นส่วนหนึ่งของแผนการรักษาด้วยเหมือนกัน

หลินเซินย้อนนึกเหตุการณ์ทั้งหมดแล้วเริ่มเล่าตั้งแต่ที่เธอเรียกรถออกจากบ้านไปตอนเช้า เมื่อพูดมาถึงเรื่องช่วยอาจี้ เมิ่งสี่อวี๋ก็เลิกคิ้วน้อยๆ "เธอนี่มันนางฟ้าตัวน้อยจริงๆ ทั้งๆ ที่กลัวการเผชิญหน้ากับกลุ่มคนแต่ก็ยังเข้าไปช่วยคนอื่นแก้ไขสถานการณ์ก่อน ดูท่าฉันต้องให้รางวัลเธอหน่อยแล้ว"

หลินเซินเอ่ยอย่างลึกลับ "ความจริงเมื่อวานฉันเจอเธอในลิฟต์ ตอนไป เซ็นสัญญาที่โรงแรมนะ"

หลินเซินออกจากบ้านมาเจรจาธุรกิจเป็นครั้งแรกทำให้เครียดจนไม่รู้ว่าจะเอามือไม่ไปวางไว้ที่ไหน ในตอนที่ขึ้นลิฟต์ไปชั้นบน อาจี้เองก็อยู่ในนั้น

* ชื่อเหอหยวน แปลตรงตัวว่าลานผสานสี่ด้าน เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนที่มีสวนลานกว้างตรงกลาง ล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน

** โรคกลัวสังคม (Social anxiety disorder) คือการที่ผู้ป่วยมีอาการประหม่า รู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด กังวลใจ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่อาจมีผู้อื่นสังเกตเห็นตัวเอง เช่น การพูดคุยกับคนที่ไม่คุ้นเคย หรือการทำกิจกรรมในที่สาธารณะ เป็นต้น โดยผู้ป่วยจะมีอาการทุกครั้งที่เกิดอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

ด้วย เพียงแต่คุณแม่ลูกอ่อนไม่ทันสังเกตเห็นหลินเซินที่ยืนทำอะไรไม่ถูก อยู่ด้านหลัง แต่เด็กที่อาจิงอุ้มอยู่กลับกะพริบดวงตาคำว่าวคู่นั้นปริบๆ มอง หลินเซินอย่างสนใจสนอกสนใจ มือเล็กๆ ที่บีบปลายนิ้วช่วยอยู่ในอากาศเอื้อมมาคว้านิ้วของเธอเอาไว้กะทันหัน ซ้ำยังส่งยิ้มหวานจ้อยมาให้อีกด้วย

นั่นเป็นความรู้สึกที่มหัศจรรย์มาก หลินเซินหวาดกลัวกับการสัมผัส ร่างกายคนอื่นมาโดยตลอด ทว่ามือเล็กๆ ข้างนั้นกลับให้ความรู้สึกอบอุ่นมาก เหมือนกับแสงจันทร์ที่อ่อนโยนช่วยขับไล่ความเครียดของเธอให้หายไป

หลินเซินชะงักเสียงพูดไป คิ้วขมวดเข้าหากัน "เมิ่งเมิ่ง วันนี้ฉันยังทำเรื่องไม่ดีไปด้วยเรื่องหนึ่ง"

เมิ่งสื่ออวี่กำลังหาที่จอดรถ "หืม?"

"สามีของอาจิง...ความจริงฉันเคยเจอเขาที่สวนสาธารณะมาก่อน แต่เขาอยู่กับผู้หญิงคนอื่น ทำทางดูสนิทสนมกันมากด้วย ตอนนั้นฉัน..." เธอถอนหายใจเบาๆ "ฉันควรจะบอกอาจิง"

เมิ่งสื่ออวี่มองออกไปนอกหน้าต่างรถขณะส่งเสียงตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ "เธอไม่ได้บอกว่าเด็กคนนั้นเพิ่งอายุไม่กี่เดือนหรือเธอผู้ชาย นอกใจภรรยาช่วงท้องมิให้เห็นออกบ่อยไป การที่เธอไม่ได้บอกก็เป็นการทำเพื่อผู้หญิงคนนั้น อย่าคิดมากไปเลย"

หลินเซินขมวดคิ้ว ไม่ได้พูดอะไรออกไปอีก

คนในภัตตาคารมีไม่มาก บริการพาทั้งสองคนไปนั่งที่โต๊ะ ระยะเวลาที่เมิ่งสื่ออวี่กำลังลดน้ำหนักจึงสั่งแค่สลัดผลไม้มาจานเดียว เธอยกแก้วไวน์แดง ขึ้นมาชนแก้วกับหลินเซิน "ยินดีด้วยที่ได้เซ็นสัญญาฉบับแรก ความรู้สึกที่ได้เลี้ยงดูตัวเองเป็นยังงี้บ้าง"

หลินเซินจิบไวน์เข้าไปอีกเล็กน้อย "ยังรู้สึกไม่ค่อยสมจริงอยู่เท่าไร คิดไม่ถึงว่าจะมีคนชอบภาพของฉันจริงๆ"

เมิ่งสี่อวียิ้มน้อยๆ แกวงแก่วโน้ในมือเบาๆ "บนโลกใบนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่ดำรงอยู่เป็นอิสระ ต่อให้อัปลักษณ์แค่ไหนก็จะต้องมีคนชอบ ต่อให้ภาพนั้นจะเข้าใจยากกว่านี้ยังไงก็จะมีคนชื่นชมเหมือนกัน เธอแค่ตัดขาดตัวเองออกมานานเกินไปแล้ว"

หลายปีมานี้เมิ่งสี่อวีค่อยช่วยเธอเอาชนะความกลัวสังคมน้อยลงตลอด ทั้งเมิ่งสี่อวีและตัวเธอเองต่างเข้าใจว่าไม่ใช่หลินเฉินไม่อยากจะเดินออกมาเพียงแค่มองกล้าเท่านั้น ทว่าระยะนี้สถานการณ์ของหลินเฉินก็เปลี่ยนไปและดีขึ้นมากแล้ว เมิ่งสี่อวีเองก็พอใจกับผลการรักษาของตนมาก

หลินเฉินเป็นคนพูดไม่เก่ง แม่ตอนนี้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจก็ทำได้แคยกแก้วขึ้นเอ่ยขอบคุณเมิ่งสี่อวีอย่างจริงจัง "เมิ่งเมิ่ง ขอบคุณมาก!"

เมิ่งสี่อวีดื่มไวน์ในแก้วหมดรวดเดียวก่อนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ความเหนื่อยล้าที่ปรากฏบริเวณหว่างคิ้วคลายออก ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มวันนี้เมิ่งสี่อวีดูแล้วไม่ค่อยมีชีวิตชีวาเท่าไรทำให้หลินเฉินอดถามไม่ได้ "วันนี้อารมณ์ไม่ดีเหรอ"

จิตแพทย์สาวกุมขมับ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยล้า "เมื่อครูก็หงุดหงิดอยู่บ้าง แต่พอคุยกับเธอก็ดีขึ้นเยอะแล้ว แค่ว่า..." เธอชะงักไปสายตาวาดผ่านตัวหลินเฉิน ในแสงสว่างแผ่ความอึมครึมบางส่วน "คนใช้นอนไม่หลับที่เคยเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้ะ จนกระทั่งตอนนี้แล้วก็ยังไม่มีท่าทีจะดีขึ้นสักนิด ตอนแรกที่รับเคสต่อมานั้นเคยพูดอย่างมั่นใจออกมาใจเอาไว้มากกว่ารักษาได้ แต่ตอนนี้ดูท่ากำลังจะกลายเป็นเรื่องตลกของวงการไปแล้ว"

หลินเฉินนึกขึ้นมาได้ว่าก่อนหน้านี้เมิ่งสี่อวีเคยพูดเรื่องนี้ให้เธอฟังอยู่จึงเอ่ยปลอบ "แม่แต่ฉันเธอยังรักษาหายได้เลย ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของเธอหรอก"

เมิ่งสี่อวีถอนหายใจ "ไม่ถนัดขนาดนั้นนะสิ กระทั่งพวกหุ่นอาวูโซ่ยังไม่มียังวิธีการอะไรกันเลย" สายตาของจิตแพทย์สาวตกลงบนใบหน้าของ

หลินเฉิน ก่อนทอดเสียงอ่อนลง "ถ้าเกิดมีความสามารถอย่างเสียงของเธอ อาจจะพอดลองได้"

เพียงจะพุดจบส้อมในมือของหลินเฉินที่กำลังตัดแยกสติกเนื้อออกเป็นส่วนๆ ก็กรีดผ่านผิวจางดังเอี้ยด ส่งเสียงแหลมบาดหูออกมา มือที่กุมส้อมอยู่สั่นระริก เธอวางสติกเนื้อกลับลงที่เดิมและแก้มิ่งทำเป็นนิ่งเฉยไม่ได้พุดอะไรต่อ และไม่ได้เงยหน้าขึ้นด้วย

เมิ่งสื่ออวี๋ยัดตัวตรงขึ้น น้ำเสียงทุ้มต่ำลง "ขอโทษด้วยเฉินเฉิน! ฉันไม่ควรพุดแบบนี้"

ผ่านไปครู่ใหญ่หลินเฉินจึงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้เมิ่งสื่ออวี๋ "ไม่เป็นไร! ก็แค่..."

บรรยากาศหนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย เมิ่งสื่ออวี๋เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเพื่อแก้ไขบรรยากาศ "ไม่พุดเรื่องนี้แล้ว เธอบอกว่าคนที่เลือกรูปภาพของเธอคือช่งเซี่ยวหานหรือ"

"อืม"

เมิ่งสื่ออวี๋เลิกคิ้ว "รู้ไหมว่าช่งเซี่ยวหานคนนี้เป็นใคร"

หลินเฉินส่ายหน้า

"ลูกชายคนเดียวของครอบครัวช่ง ทายาทหนึ่งเดียวของช่งซื่อกรู๊ป เมื่อปีก่อนเพิ่งสืบทอดตำแหน่งจากพ่อเขา น่าจะเป็นหนุ่มหล่อมากความสามารถที่ทรงอิทธิพลที่สุดของไหวอันในตอนนี้อยู่แล้ว ได้ยินมาว่ามีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยอยากจะเป็นขี้นเตี้ยของเขา แต่สุดท้ายแม่แต่ผมเส้นเดียวก็ยังไม่ได้แตะ" เมิ่งสื่ออวี๋ยิ้มแยมส่ายหน้า "ลูกเศรษฐีชื่อดังตัวจริง ครั้งก่อนฉันดูสัมภาษณ์ของเขาอยู่ หน้าตาไม่เลว พระเจ้านี่ช่างลำเอียงในการสร้างคนจริงๆ"

หลินเฉินย่นน้กถึงใบหน้าเย็นชา ทว่าดูหล่อเหลาไม่ธรรมดาของช่งเซี่ยวหานเล็กน้อย ก่อนพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

เมิ่งสื่ออวี๋เอ่ยหยอก "เธอจะต้องถอดขาใหญ่ๆ ช่างนี้เอาไว้ให้ดีๆ นะ"

ซึ่งเที่ยวหาหนชอภพของเธอ พอเร่องนี้กระจายออกไปแล้วไม่รู้วาค่าตัวเธอ จะเพิ่มขึ้นไปก็เท่า!"

หลังพูดคุยกัันสักพักบรรยากาศหนักอึ้งเมื่อครู่นี้ก็เิ่มหลงเหลืออยู่แล้ว พอกินข้าวเสร็จทั้งสองคนก็พากันไปเดินเล่นแถวย่านเก่าที่ปลูกต้นไหวและ ต้นหลิวริมสองข้างทาง ในตอนที่หลินเซินกลับมาถึงบ้าน ฟาก็กำลังจะมีด แล้ว ลมกลางคืนแฉ่งไอร้อนทะลักเข้ามาผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่ครึ่งบาน พัดปฏิทินแขวนบนผนังให้แกว่งไกวไปมา สายตาของหลินเซินตกอยู่บนวันที่ ซึ่งเธอใช้ปากกาแดงวงเอาไว้...นั่นเป็นวันพรุ่งนี้

วันครบรอบวันตายของพ่อแม่เธอ

วันรุ่งขึ้นหลินเซินออกจากบ้านแต่เช้า ร้านดอกไม้ตรงหัวมุมถนน เพิ่งเปิดร้าน เจ้าของร้านกำลังยกกระถางดอกไม้สดใหม่ออกไปวางข้างนอก หลินเซินซื้อดอกเดซี่สีขาวสองช่อเหมือนกับทุกๆ ปี

สุสานมักจะให้บรรยากาศสงบที่ตัดขาดจากโลกภายนอกอยู่เสมอ หลังเธอบ่นถึงสถานการณ์ในระยะนี้ของตนเองให้พ่อกับแม่ซึ่งนอนหลับยาว ฟังเรียบร้อย ดวงอาทิตย์ก็ลอยโด่งขึ้นไปถึงครึ่งท้องฟ้าแล้ว แสงแดดเริ่ม ร้อนแรงขึ้นมา หลินเซินแนบหน้าผากไปบนป้ายหลุมศพพลงเอ่ยเสียงเบา "พ่อแม่...หนูไปก่อนนะคะ ถ้าเกิดเป็นลมแดดเข้าพ่อกับแม่ก็จะเป็นห่วงเอา จริงไหม!"

สมัยมีชีวิตอยู่คุณแม่หลินเป็นคนเคร่งศาสนา ดังนั้นทุกปีหลังกราบไหว้ ที่หลุมศพเสร็จ หลินเซินก็จะไปสวดมนต์ในโบสถ์ เธอกางร่มสีดำออก ลายดอกไม้สีเหลืองเล็กๆ บนร่มสะท้อนกับแสงอาทิตย์ เสมือนดอกไม้ที่เป้งบาน เต็มที่แล้วกำลังจะร่วงโรย

โบสถ์ในวันศุกร์นั้นเงียบสงบเป็นอย่างมาก แต่จักจั่นบนต้นไถ้ก็คอย

ส่งเสียงร้องไม่หยุด เพิ่มความน่ารำคาญให้กับฤดูที่ร้อนระอุนี้มากขึ้น

กู่ซิงไหวจอตลอดเสร็จแล้วก็ลงมาช่วยเปิดประตูฝั่งข้างคนขับให้กับหญิงชรา เขามองระยะทางระหว่างลานจอดรถไปยังโบสถ์ที่ไม่แน่ใจว่าสันนี้ที่หนึ่ง แล้วเดินไปหยิบร่มมาจากกระโปรงรถด้านหลัง

หญิงชราที่ยืนอยู่ด้านข้างตัวรถมองตุ้มที่กางอยู่เหนือศีรษะอย่างไม่พอใจ "คนหนุ่มอย่างพวกเธอนะช่างบอบบาง แคแสงแดดเล็กๆ น้อยๆ ก็โดนไม่ได้"

กู่ซิงไหวหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก "ผมกลัวว่าคุณจะโดนแดดแรงเกินไปนะครับ"

"ฉันถือว่าเป็นคนที่หลงหลุมไปครึ่งตัวแล้ว ยังจะต้องมากลัวตากแดดอะไรอีกเหรอ"

หญิงชราพูดจาแข็งกระด้าง เดินไซเซเล็กน้อย กู่ซิงไหวโน้มตัวลงถือร่มให้ต่ำกว่าเดิมขณะก้าวเดินตามเธอไป "ประโยคสมัยก่อนพูดเอาไว้ได้ดียิ่งจนแก่ สวยจนแก่ คุณสวยมาตั้งแต่เกิดย่อมไม่กลัวตากแดดจนตัวดำ แต่ผมสู้คุณไม่ได้ ถ้าตากแดดจนตัวดำแล้วก็คงหาภรรยาไม่ได้"

หญิงชราหัวเราะไปกับคำพูดของเขา ทว่าบนใบหน้าก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มกลับปรากฏแว่เสียใจขึ้นมาซ้าๆ "ถ้าวันเออร์ของฉันยังมีชีวิตอยู่ก็ควรจะได้แต่งงานได้แล้วเหมือนกัน"

กู่ซิงไหวไม่ได้ตอบอะไร แคตบบริเวณหลังมือที่สันเทาของเธอเบาๆ

ในตอนที่ได้เดินเข้าไปในโบสถ์ก็มีสายลมเย็นสบายพัดมาปะทะใบหน้าหญิงชราตรงเข้าไปเพื่ออธิษฐาน ส่วนกู่ซิงไหวนั่งลงบนแถวที่นั่งท้ายสุดทอดมองประเพณีโบสถ์อันเงียบสงบตรงหน้า แสงอาทิตย์หักเหเข้ามาจากกระจกที่ปะกระดาษปิดหน้าต่างสีน้ำเงินสองฝั่งทำให้แสงดูสลัว

ยามบ่ายอันเงียบงันมีเพียงเสียงจกจั่นลอยมาตามสายลม จากนั้นไม่นานนักก็มีเสียงทุ้มท่วงทสวดอย่างแผ่วเบาลอยมา แต่ไม่รู้ว่ามีมาจากที่ใด

"...ท่านจะลืมความทุกข์ยากของท่าน จะระลึกถึงความทุกข์เหมือนน้ำที่ไหลผ่านไปแล้ว ชีวิตท่านจะสุขใสมากกว่าเวลาเที่ยงวัน ความมืดจะเป็นเหมือนรุ่งอรุณสำหรับท่าน และท่านจะมั่นใจเพราะมีความหวัง ท่านจะมองดูโดยรอบและนอนพักอย่างปลอดภัย**"

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลอ่อนโยนเหมือนกับลำธารในผืนป่าที่ไหลผ่านก้อนหินสีขาวทอประกายแสงแดดระยับไปซ้ำๆ สะท้อนอยู่ในโบสถ์อันว่างเปล่าอย่างถ่อมตน ตั้งอยู่ข้างหูของเขา

หลังจากนั้นก็ซิงไหวก็จ่าอะไรไม่ได้อีก เขานอนหลับไปแล้ว

แสงแดดยามบ่ายร้อนแรง หลินเฉินปิดหนังสือ 'พันธสัญญาเดิม' ก่อนพยักหน้าทักทายนักบวชที่สวดอธิษฐานอยู่ด้วยแล้วหันหลังเดินจากไป

ในตอนที่ถูกซิงไหวถูกหญิงชราปลุกให้ตื่นเวลาก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว เมื่อสะดุ้งตื่นจากฝันกะทันหัน ในดวงตาสีกระจ่างของชายหนุ่มจึงมีเพียงความสับสนงงงวยกับไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน จนได้ยินเสียงจกจันดังเข้ามาในหูสติของเขาจึงกลับมา และภาพตรงหน้าก็กระจ่างชัดขึ้นมาตาม

เขายังกองอยู่ในโบสถ์แห่งนี้ที่มีแสงสว่างสลัวๆ กับรูปปั้นนำเกรงขามหญิงชราเอ่ยถามอย่างเป็นทางการอยู่ข้างๆ "ทำไมถึงนอนหลับไปแบบนี้ได้ล่ะ เธอเหนื่อยเกินไปแล้วหรือ"

กู่ซิงไหวขมวดคิ้วทันควัน ร่างกายกระเด็งตัวลุกขึ้นยืน สองมือตันหนักแก้อีก่อนจะกระโดดข้ามแล้ววิ่งไปที่ทางเข้าด้วยฝีเท้าที่แทบจะเรียกได้ว่าทุลักทุเล เขาวิ่งพรวดพราดออกไป

ชายหนุ่มไล่ตามหารอบๆ โบสถ์ไปรอบหนึ่ง ทว่าก็ไม่เห็นเงาของใครทั้งนั้น เขายืนอยู่ที่เดิมอย่างหนึ่งอึ้ง จนกระทั่งหญิงชราเดินโยกเยกเข้ามาหาและถามเขาอย่างเป็นทางการ "เสียวกู่ เธอกำลังหาใครกัน"

กู่ซิงไหวตัวสั่นน้อยๆ "ไม่รู้ว่าจะกำลังตอบกลับหรือกำลังพูดกับตัวเอง"

* มาจากพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิม หนังสือโยบ บทที่ 11 ข้อ 16-18

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน"

โบสถ์ในช่วงบ่ายเงียบสงบ เขามองดูสถาปัตยกรรมอันเคร่งขรึมที่ตั้งตระหง่านอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์อย่างลึกซึ้ง พลังย่อนหนักถึงน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาเมื่อครู่นี้ เขาถึงกับไม่รู้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นเรื่องจริงหรือว่าแค่หูแว่วไปเอง

ในระหว่างขับรถ หมิงชราห์แอบชำเลื่องมองเขาอยู่หลายครั้ง สุดท้ายจึงพูดจ้ออ่มๆ ว่า "ตอนเด็กคนหนุ่มสาวก็ต้องรู้จักควบคุมตัวเอง อย่าหักโหมเกินไป ดูแลร่างกายให้ดีๆ"

กู่ซิงไหวนวดขมับพลงยิ้มตอบ "ครับ ผมรู้แล้ว"

หมิงชราห์ยกหน้าอย่างพอใจ จากนั้นคันของในกระเป๋าอยู่นานถึงได้หยิบไม้กางเขนอันหนึ่งส่งให้เขา "นี่เป็นของที่ก่อนหน้าฉันเตรียมไว้ให้อิวินเออร์ แต่ไม่มีโอกาสมอบให้เขาซะที เสียวกู้...ฉันให้เธอแทนก็แล้วกัน"

มือที่กุมพวงมาลัยรถของกู่ซิงไหวกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย เขามองตรงไปข้างหน้า "คุณเตรียมเอาไว้ให้ลูกชาย ผมว่าเก็บเอาไว้เองดีกว่าไหมครับ"

หมิงชราห์หัวเราะเบาๆ "คนไม่อยู่แล้วยังไงจะเก็บเอาไว้ทำไมอีก ไม่สู้เอาไปใช้ปกป้องคนเป็นดีกว่าเธอ"

กู่ซิงไหวไม่ได้พูดอะไรอีกแค่รับไม้กางเขนอันนั้นมาเงียบๆ

สามวันให้หลัง กู่ซิงไหวก็มาที่โบสถ์แห่งนั้นทุกวัน เขาลองนั่งอยู่ตรงตำแหน่งเดิม ตามหามุมที่แสงแดดหักสะท้อนเข้ามามุมเดิม และยังคงลองให้พนักงานหญิงของบริษัทถือหนังสือพันธสัญญาเดิมมาอ่านบทสวดที่เคยได้ยินในวันนั้นให้ฟัง ทว่ายังคงไม่รู้สึกรังงุ่นแม้สักนิดเดียว

มีแค่เสียงนั้นเท่านั้น

เสียงที่ปรากฏขึ้นมาเหมือนฝัน แล้วก็หายไปเหมือนฝันเช่นกัน

แสงยามอาทิตย์ตกแผ่ปกคลุมเข้ามาจากรอบด้าน ในเวลานี้แม้กระทั่ง

จักจั่นก็ยังเจียบเสียงไป เขาเดินออกมาจากโบสถ์ แสงแดดยามเย็นทำให้เงาร่างของเขาทอดยาวออกไปและล้อมเป็นกรอบสีทองเอาไว้ แกว่งไกวไปตามฝีเท้าของเขา

กู่ซิงไหวหวั่นๆ แล้วก็ตัดสินใจโทรหาเมิ่งสืออวี
"ผมเข้านอนตามธรรมชาติได้แล้ว"

ปลายสายตกใจจนพูดอะไรไม่ออกอยู่นาน พอมีอาการตอบสนองกลับมาน้ำเสียงก็แผ่วไว้ด้วยความลึกลับ "เป็นเพราะการรักษาของฉันได้ผลขึ้นมาแล้วนั่นหรือคะ"

"น่าเสียดายมาก แต่ไม่ใช่ครับ"

เสียงลมหายใจในโทรศัพท์สะดุดไป ผ่านไปนานถึงได้ยินเสียงเมิ่งสืออวี ฝืนหัวเราะออกมา "คุณกู่คะ ผมจะบอกฉันได้ไหมว่าคุณเข้านอนตามธรรมชาติได้ในสถานการณ์แบบนี้ วันมะรืนนี้ที่ปักกิ่งจะมีงานสัมมนาของนักจิตวิทยา ฉันคิดว่า..."

"ไม่ต้องครับ" กู่ซิงไหวเอ่ยขัดเธอแล้วพูดต่อว่า "แค่นี้ละ" ก่อนวางสายไป กู่ซิงไหวหันหน้ากลับไปมองโบสถ์ที่ถูกแสงอาทิตย์ฉาบอีกหนหนึ่ง เขาจะต้องตามหาเสียงนั้นให้พบ จะต้องหาให้พบให้ได้

เมิ่งสืออวีกำลังเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้า พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ของร้านแบรนด์เนมยีนประคองรองเท้าราคาแพงหลายคู่ไว้ในมืออยู่ข้างๆ เธอวางโทรศัพท์ที่จิ่งยืมแล้วเอ่ยขึ้นมา "คุณเมิ่งคะ สินค้าพวกนี้เป็นของมาใหม่ทั้งหมด ทุกครั้งที่มีสินค้าเข้ามาใหม่ทางเราจะเก็บไว้ให้คุณเสมอ คุณลองดู..."

เมิ่งสืออวีลุกขึ้นยืน ใบหน้าของหญิงสาวไร้ความรู้สึก แม้แต่รองเท้าคู่ที่เมื่อครู่เธอเลือกเอาไว้เรียบร้อยแล้วก็ยังไม่หยิบขึ้นมาด้วย "ไม่ดูแล้ว"

จนกระทั่งเธอเดินออกไปแล้ว บรรดาพนักงานหน้าเคาน์เตอร์จึงเก็บรองเท้าไปพรางรวมหัวกระซิบกระซาบกัน "ไม่ใช่ว่าคุณเมิ่งคนนี่คือคนที่

ชอบมาซื้อของแพงที่สุดและดีที่สุดในตลาดหรือหออ แล้วทำไมวันนี้ถึงไม่ซื้อของเข้าใหม่เลยล่ะ ล้มละลายแล้วหรือไงกัน"

"คิดว่าโทรศัพท์สายเมื่อกี้นี้เป็นของสามีเธอโทรมาหรือเปล่า เห็นหน้าเปลี่ยนสีไปเลย"

"ไม่ใช่มั้ง เธอยังโสดอยู่เลย..."

เมิ่งสี่อวีเดินออกมาจากห้างสรรพสินค้าแล้ว เวลาที่รู้สึกแค่ว่าในหน้าอกเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ทำให้กลืนไม่เข้าคายไม่ออกติดอยู่อย่างนั้นจนรู้สึกเจ็บหน้าอก เธอยืนอยู่ที่เดิมสักพักจึงโทรศัพท์หาหลินเฉิน

"เฉินเฉิน ตอนเย็นไปกินข้าวกัน ฉันจะไปรับเธอเอง"

จากปลายสายมีเสียงลมพัดแรงดังมาเป็นระลอกๆ "ฉันมาร่างภาพที่เถาฉวน วันมะรืนถึงกลับไป"

บนใบหน้าเมิ่งสี่อวีมีประกายผิตห้วงวาบผ่าน เธอได้แต่เอ่ยออกมาอย่างไรทางเลือก "งั้นก็ได้ กลับมาแล้วโทรหาฉันด้วยนะ"

เถาฉวนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวลະແວກรอบๆ เมืองไหวอัน เมื่อหลายปีก่อน รัฐบาลสร้างเป็นอุทยานป่าท้อเพราะว่าดอกท้อที่นี้บานสะพรั่งไปทั่วทั้งภูเขา ทำให้ทัศนียภาพที่สวยงามจนกลายเป็นสถานที่ที่หลินเฉินชอบไปหาแรงบันดาลใจ

ภายในเมืองนั้นมีอากาศร้อนอบอ้าว ทว่าเถาฉวนที่อยู่ใกล้กับแม่น้ำฉวเฉียง ทั้งยังมีต้นไม้เขียวชอุ่มแผ่ปกคลุมไปทั่วยังมีอากาศเย็นในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิหลงเหลืออยู่บ้าง หลินเฉินเข้าพักในโรงแรมท้องถิ่นตั้งแต่เข้าพอดินขึ้นมาก็ชอบขาตั้งวาดภาพไปที่สวนสาธารณะฉวเฉียงอีกฟากของแม่น้ำใสสะอาดเป็นป่าท้อ แม้ว่าในฤดูกาลนี้ดอกท้อจะร่วงโรยไปนานแล้ว แต่ใบต้นท้อกลับยังเขียวชอุ่ม สีเขียวของต้นท้อเชื่อมต่อกันคล้ายเกลียวคลื่น ยามลมแม่น้ำพัดพากลืนต้นท้อลอยผ่านมาก็ทำให้คนหลงคิดว่ายังอยู่ในช่วงเดือนสอง

หลินเซินอยู่ที่นั่นจนถึงช่วงพลบค่ำ เวลาที่มีลมพัดบนผิวน้ำยังสะท้อนภาพดวงอาทิตย์สีแดงครึ่งซีก แต่อากาศเดือนหกบทจะเปลี่ยนก็เปลี่ยน จู่ๆ ก็มีเมฆครึ้มปกคลุมไปทั่ว ลมพัดแรงจนขาตั้งวาดภาพพลิกคว่ำ ถาดสีฟูกันก็ถูกพัดจนตกกระจายเต็มพื้น

เธอรีบก้มลงเก็บของมือไม้เป็นพัลวัน แปรงฟูกันกลิ้งห่างออกไปไกลหลายเมตรถูกใครคนหนึ่งก้มเก็บมาให้ หลินเซินยังค้างอยู่ในท่าหนึ่งยองๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็สบสายตากับคนคนนั้นเข้าพอดี

ชั่วพริบตาที่สบตากัน ในแววตาของชายหนุ่มมีรอยยิ้มวาบผ่าน แล้วจึงส่งเสียงทักทาย "เป็นคุณอีกแล้ว" เขายื่นฟูกันมาให้ตรงหน้าหลินเซิน ก่อนจะเดินไปจับขาตั้งวาดภาพที่ล้มลงขึ้นมาตั้งใหม่ เมื่อเห็นเธอยังคงค้างอยู่ในท่าหนึ่งยองๆ ก็มองยิ้มๆ "ยังไม่ไปอีกหรือครับ ฝนจะตกแล้ว"

ตอนนั้นเองหลินเซินกลับสังเกตเห็นลูกโป่งลายเปปป์้า พิก* ที่เขาถืออยู่ เสียงฟ้าย้องดังลอยมาจากขอบฟ้า ชายหนุ่มแบกขาตั้งวาดภาพขึ้นมาท่ามกลางเสียงฟ้าย้อง "ผมช่วยคุณถือไปแล้วกัน"

หลินเซินแหม่ปาก ลูกขึ้นยืนแล้วถอยห่างจากเขาไปหลายก้าว ชายหนุ่มมองเธอครู่หนึ่งด้วยท่าทางสบายๆ "สายตาแบบนั้นของคุณมันอะไรกัน ผมไม่ใช่คนเลวนะ พวกเราเคยเจอกันมาก่อนที่ประตูโรงแรมเหลียนดังกับอาจิงไจ" เขายื่นมือออกมา "ผมชื่อกู่ชิงไหว"

เธอย่อมจำได้ว่าเขาเป็นใคร ใบหน้าที่หล่อเหลาเกินไปนี้มักชวนให้คนมองทอดถอนใจกับความลำเอียงของพระเจ้าได้ง่ายๆ แต่ตอนนี้เมื่อเธอได้เห็นหน้าเขา หลินเซินก็จะคิดโยงไปถึงท่าทางลอนลานทำอะไรไม่ถูกของอาจิง รวมถึงประโยคนั้นของเมิ่งสืออวี 'นอกใจภรรยาช่วงท้องนี้ปกติมาก'

สายลมพัดแรงทำให้เรือผมที่ปล่อยอยู่บนป่าของเธอลอยอยู่เพียง หลินเซินก้มหน้าลงพร้อมทัดผมไปไว้ที่หลังใบหู เธอไม่ได้จับมือคู่ นั้น แค่

* เปปป์้า พิก (Peppa Pig) ซีรีส์โทรทัศน์แอนิเมชันก่อนวัยเรียนของอังกฤษ เป็นเรื่องของลูกหมูสีชมพูกับครอบครัวและผองเพื่อน

เอ่ยเสียงเบาว่า "ขอบคุณค่ะ! เต็มใจจัดการเอง"

เสียงพูดของเธอถูกลมพัดลอยหายไปจึงไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจะได้ยินไหม กู้ชิงไหวซำเลื่องมองมือของตัวเองที่ถูกเมินซำมไปก่อนยิ้มแล้วชักมือเก็บกลับมาอย่างจนใจ "ขึ้นไปกันก่อนเถอะครับ"

กู้ชิงไหวหันหลังแล้วออกเดินไปทันที ก้าวเดินของเขานั้นทั้งยาวและรวดเร็ว หลินเซินไร้ทางเลือกได้แต่รีบไล่ตามไป ในตอนที่เดินขึ้นบันได ขาดังवादภาพก็ถูกวางลงบนพื้นแล้ว

กู้ชิงไหวนั่งยองๆ ลงตรงหน้าเด็กชายอายุประมาณสี่ห้าขวบและกำลังยื่นลูกโป่งไปให้ "ถือไว้ให้ดีละ ครั้งหน้าอย่าให้โดนลมพัดไปอีกนะครับ"

ซำงๆ เด็กชายยังมีหญิงสาวอายุน้อยคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย เมื่อเห็นหลินเซินมองมาก็ส่งยิ้มน้อยๆ ให้เธออย่างมีมารยาท หลินเซินหลบสายตาและพยักหน้าน้อยๆ แทนการทักทาย ก่อนจะยกขาตั้งवादภาพขึ้นมาเตรียมจากไป ทว่าเพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เสียงสดีไสของเด็กรายก็ลอยตามลมมาเข้าหูเธอ

"ครับผม! ปะป้าสุดยอดไปเลย วิ่งเร็วกว่าลมอีก"

"แน่นอนอยู่แล้ว ปะป้าเป็นยอดมนุษย์นี่นา"

หลินเซินชะงักฝีเท้า หันหน้ากลับไปมองภาพครอบครัวสุขสันต์พ่อแม่ลูกอย่างไม่อยากเชื่อสายตา พวกเขารู้ไหมว่าผู้ชายคนนี้ได้มีเธอแค่คนเดียว และไม่ได้มีลูกแค่คนเดียว ชั่วพริบตาหนึ่งเธอแทบจะทนไม่ไหว อยากจะพุ่งเข้าไปประกาศความจริง

เสียงฟ้าร้องดังขึ้นเหนือศีรษะ ผ่นเม็ดใหญ่ตกลงมากระแทบผิว ขาซำงที่กำลังจะก้าวออกไปถูกชักกลับมาอีกครั้ง ภาพครอบครัวแสนสุขค่อยๆ เดินห่างออกไปไกลมากขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางสายฝน มีแค่เสียงหัวเราะเหลือทิ้งเอาไว้

รอบนี้ผ่นตกลงมาอย่างหนัก สนวนสารธารณะถั่วเจียงนั้นตั้งอยู่ริมแม่น้ำ

ทำให้ไม่สามารถเรียกรถได้ในเวลาสั้นๆ หลินเฉินเดินอยู่บนฟุตปาธ ได้ร่ำไม้กลางฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก

เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่นาทีด้านหลังก็มีเสียงแตรดังขึ้น รถสีดำคันหนึ่งหยุดจอดข้างๆ เธอ กระจกรถถูกลดลงมาเผยให้เห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มของ กู้ชิงไห่ "อยากให้มีผมช่วยไหมครับ"

ต่อหน้าภรรยาของตัวเองเขายังมาสนใจผู้หญิงอื่นแบบนี้ได้อีกั้นหรือ หรือเพราะทำมาจนเคยตัว?

สองแม่ลูกคู่นั้นนั่งอยู่ด้านหลังกำลังพูดคุ้ยยิ้มแย้มกัน หลินเฉินไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง สายตามองดูสายฝนตรงหน้าอย่างเรียบเฉย น้ำเสียงเมื่อตั้งผ่านหยาดฝนจึงฟังดูเย็นชาไม่น้อย "ไม่ต้องค่ะ"

เมื่อพูดจบหลินเฉินก็เร่งฝีเท้าเดินจากไปทันที

สายลมพัดหอบฝนเม็ดใหญ่เข้าไปในรถ ทำให้ที่นั่งเปียกไปครึ่งซีก ภายในรถกู้ชิงไห่มองดูเงาร่างของหญิงสาวที่รีบร้อนจากไปก่อนยิ้มออกมาด้วยความพอใจ

กว่าเมื่งสี่อวีจะกลับมาจากงานสัมมนาวิชาการด้านจิตวิทยาก็ผ่านไป อาทิตย์หนึ่งแล้ว

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนหลังหลินเฉินส่งข้อความมาบอกเธอว่าจะเก็บตัววาดภาพแล้วก็ปิดโทรศัพท์มือถือไป จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังโทรไปไม่ติด ผู้ช่วยของเธอสตาร์ตรถพลาถาม "จะไปหาคุณหลินหรือเปล่าคะ"

เมื่งสี่อวีขมวดคิ้วขณะหลับตา เธอตอบเสียงเย็นชา "ตอนสิบโมงมีคนไข้นัดไว้ เรื่องพวกนี้ยังต้องให้ฉันเตือนเธออีกหรือ"

ผู้ช่วยก้มหน้าลงมองนาฬิกา ตอนนี้แปดโมงสี่สิบนาทีแล้ว ทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้างจึงตอบกลับเสียงเบา "ทราบแล้วค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ คุณหมอเมิ่ง"

รถยนต์ขับเข้าไปที่วิลล่าบนภูเขาซึ่งทรงก่อนเวลาสิบโมง ในตอนที่เมิ่งสี่อวี้อัปเดตประตูเดินเข้าไป กู้ซิงไหวก็นั่งอยู่บนโซฟา กำลังพลิกอ่านหนังสือพิมพ์ของเช้าวันนี้แล้ว

เธอยิ้มน้อยๆ ถอดเสื้อนอกออกแล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อกาวน์สีขาวตัวใหญ่แทน "วันนี้มาแต่เช้าขนาดนี้เชียวหรือคะ"

"ตื่นเช้าแล้วไม่มีอะไรทำก็เลยมาเลยนะครับ" สายตาของกู้ซิงไหวกวาดผ่านกระจกหน้าต่างบานยาวจรดพื้นที่อยู่ฝั่งตรงข้าม "เงียบกว่าเมื่อก่อนเยอะ เปลี่ยนเป็นกระจกเก็บเสียงแล้วหรือครับ"

เมิ่งสี่อวี้อู้สึกตกใจกับความช่างสังเกตของเขายู้งาย เธอพยักหน้าก่อนเดินไปแขวนป้าย 'กำลังตรวจรักษา ห้ามรบกวน' ที่ด้านนอกประตู จากนั้นก็เริ่มต้นกระบวนการรักษาของวันนี้

ครั้งนี้ตอนไปร่วมงานสัมมนาที่ปักกิ่ง เมิ่งสี่อวี้อีไปเพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับอาการของกู้ซิงไหวกจากศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาเก่งๆ หลายท่าน โดยเฉพาะ เธอได้รับวิธีการรักษาใหม่ๆ มาชุดหนึ่งจากอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งได้ให้คำแนะนำมาว่า แก่นของการรักษาคือการหาสาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยนอนไม่หลับ เรื่องนี้เองก็เป็นจุดที่เมิ่งสี่อวี้อุ่มเทาทั้งกำลังแก้ไขมาโดยตลอด

แต่เมื่อมีอะไรที่เกี่ยวข้องกับเรื่องในอดีต กู้ซิงไหวก็น่าจะตอบส่งๆ อยู่เสมอ ชายหนุ่มแค่เคยพูดกับเพื่อนร่วมงานของเธอในงานเลี้ยงครั้งหนึ่งว่า พ่อแม่ของเขาเป็นทหารทั้งคู่ ทว่าไม่รู้เพราะอะไรตัวเขาถึงไม่ได้เป็นทหาร แต่กลับมาพักอาศัยอยู่ที่ไหวอันตามลำพัง เมิ่งสี่อวี้อาคาดเดาว่ากู้ซิงไหวน่าจะเคยมีความขัดแย้งรุนแรงกับคนที่บ้าน ซึ่งเรื่องนี้เองอาจจะเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เขานอนไม่หลับ

ลูกตุ้มนาฬิกาแกว่งไปมาเบาๆ อย่างมีจังหวะ ส่งเสียงดังตึ๊งๆ เสมือนระลอกน้ำที่กระจายวงออกไปซ้าๆ อยู่ภายในห้อง ภายใต้เสียงซึกน้ออย่างนุ่มนวลของเมิ่งสี่อวี้อี ร่างกายของกู้ซิงไหวกที่อยู่บนเก้าอี้ก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง

ม่านหน้าต่างปิดลงครึ่งหนึ่ง ทำให้แสงสว่างที่กำลังพอดีภายในห้องสะท้อนลงบนใบหน้าที่มีกรอบหน้าคมชัดของเขา ประหนึ่งแสงจากประกายการที่ประเดี๋ยวก็ส่องสว่างประเดี๋ยวมืดลงในเวลาเดินเรือตอนกลางคืน ชักนำผู้คนให้มุ่งหน้าลึกเข้าไป แต่ก็ยากจะไปถึงในเวลาเดียวกัน

"ออกจากบ้านมาอยู่ตามลำพังหลายปีแบบนี้ พ่อแม่ไม่เป็นห่วงคุณหรือคะ"

"ไม่ห่วงครับ"

"ปกติแล้วนานแค่ไหนถึงจะกลับบ้านสักครั้งคะ"

"นานๆ ทีครับ"

เมื่งสี่อวี่กั่มหันมามองนาฬิกาข้อมือ ตามหลักในเวลานี้เขาควรจะเข้าสู่ช่วงหลับลึกแล้ว จิตใต้สำนึกจะต้องลอยไปตามคำพูดของเธอโดยสมบูรณ์ แต่เสียงของเขากลับไม่อู้เหมือนคนถูกสะกดจิต กู้ชิงไหวยังคงพูดจาได้อย่างชัดเจนทุกๆ พยางค์

"ครั้งล่าสุดที่กลับบ้านไปคือเมื่อไหร่คะ"

"สองปีก่อนครับ"

นิ้วของเมื่งสี่อวี่ที่กำปากกาเอาไว้สั้นเบาๆ "บ้านเป็นสถานที่ที่อบอุ่นมากนะคะ คุณโตมาที่นั่นตั้งแต่เด็กๆ มีเหตุผลอะไรทำให้คุณไม่ยอมกลับไปหรือคะ"

กู้ชิงไหวที่อยู่บนเก้าอี้นอนฝั่งตรงข้ามชะงักไป ผ่านไปนานถึงได้เปิดปากขึ้นมาอย่างกะทันหัน "ผมไม่ได้ไม่ยอมกลับไป" เมื่งสี่อวี่อึ้งไปขณะที่เขาส้มตาคืนมาโดยไม่มีสัญญาณเตือน ชายหนุ่มมองมาที่เธอต่าไม่กะพริบ "คุณหมอเมื่ง ผมบอกแล้วว่าไม่ต้องสะกดจิตผม"

นัยน์ตาคู่นั้นลึกล้ำเกินไปคล้ายมหาสมุทรลึกไร้ขอบเขต เวลามองใครก็สามารถทำให้คนคนนั้นจมน้ำตายได้ เมื่งสี่อวี่รู้สึกเครียดขึ้นมา แต่ยังคงกล้าทำเป็นยิ้มอย่างใจเย็น "ก็ไม่ใช่ไม่สำเร็จหรอกหรือคะ!"

เมิ่งสี่อวี่เก็บปากกาแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนก้มหน้าลงจัดแฟ้มเอกสารบนโต๊ะ "คุณกู่คะ ฉันเจอคนไข้มามาก แต่ไม่เคยเจอใครที่ฉันไม่สามารถสะกดจิตได้อย่างคุณมาก่อน คุณเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งมาก เรื่องนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับครอบครัวของคุณด้วย"

กู่ซิงไหวใช้มือต่างหามองพรางมองออกไปภายนอกหน้าต่าง ไม่ได้ตอบทสนทนาของเธอ "ดูท่าแล้วที่คุณไปปักกิ่งมาครั้งนี้จะไม่ได้ผลอะไร"

แผ่นหลังของเมิ่งสี่อวี่แข็งเกร็งขึ้นมา แต่ในตอนที่หันกลับมาเธอยังคงยิ้มเหมือนไม่มีเรื่องอะไร "ถ้ายอดเขาเอเวอเรสต์ปีนได้ง่ายขนาดนั้น ก็ไม่มีทางกลายเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดอันดับหนึ่งแล้ว"

การที่คนในวงการเดียวกันเปรียบกู่ซิงไหวเป็นยอดเขาเอเวอเรสต์นั้น ไม่ใช่ว่าไม่มีเหตุผล แต่เธอไม่มีวินยอมแพ้ง่ายๆ เด็ดขาด

กู่ซิงไหวยิ้มน้อยๆ ก่อนลุกขึ้นยืนแล้วสวมเสื้อนอก เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาได้ถูกเวลา ชายหนุ่มกดรับแล้วยกมันถือแนบหูไว้ "ไม่รู้ว่าจะสายสายกำลังพูดเรื่องอะไรเขาถึงเลิกคิ้วน้อยๆ ยิ้มออกมาพรางเอ่ยขึ้น "งานครั้งนี้ น่าสนใจไม่น้อย รับสิ รับแน่นอนอยู่แล้ว"

เมื่อวางสายลงเมิ่งสี่อวี่ก็มองเขาด้วยสีหน้าจรรยาบรรณ "ยังรับงานอยู่อีกหรือคะ ฉันควรจะได้ใจที่คุณให้เขาตัวเองเพื่อผลาญพลังงานตามวิธีของฉันดีไหม ถึงตอนนี้อย่างไรแล้ววิธีรักษาแบบนั้นจะไม่มีประโยชน์อะไรทั้งนั้นก็ตาม"

"ที่ไหนกัน" กู่ซิงไหวยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม "อย่างน้อยมันก็สนุกดี ชีวิตเต็มไปด้วยสีสันขึ้นมา"

เมิ่งสี่อวี่ผินหัวเราะรับไปสั้นๆ "ครั้งนี้เป็นงานอะไรกันคะ"

"โปรแกรมจับคู่อย่างหนึ่ง คนจัดหวังว่าฝั่งผู้ชายจะน้อยกว่าผู้หญิงก็เลยเชิญผมไปเป็นหน้าม้า" เขาวางแก้วกาแฟลงแล้วยกไหล่ยิ้มๆ "ไปล่ะครับ"

กู่ซิงไหวเพิ่งเดินไปถึงประตู เมิ่งสี่อวี่ก็ส่งเสียงเรียกเขาเอาไว้ "คุณกู่"

กู่ซิงไหวหันกลับมา "ขอภัยที่ฉันพูดตรงๆ แต่ในเมื่อคุณไม่เต็มใจร่วมมือรักษา แล้วยังจะมาหาหมอตตามันต์ทุกสัปดาห์อีกทำไมกันคะ" หน้าอกของเธอขยับไหวขึ้นลงน้อยๆ ตามอารมณ์ขณะที่ถูกพูด

ไม่ว่าจะเป็นการขัดขืนการสะกดจิต หรือว่าไม่ยอมพูดถึงเรื่องในอดีตสักคำ ดูแล้วคล้ายว่าเขาจะไม่สนใจผลการรักษาแต่แรกแล้ว อย่างเดียวที่กู่ซิงไหวให้ความร่วมมือก็คือการให้เข้าตัวเองตามการแนะนำของเธอ ลองสัมผัสตัวตอนที่แตกต่างกันเพื่อปรับสภาพแวดล้อมการใช้ชีวิตไปสู่ผลลัพธ์ในการรักษา

แต่เหตุผลที่ชายหนุ่มยื่นหยัดทำเรื่องนี้กลับไม่ใช่เพราะทำแล้วมีประโยชน์ต่อตัวเอง แต่เพราะทำแล้วเขารู้สึกสนุก ส่วนตัวเธอนั้นใช้เวลาในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมาที่ทุ่มเทร่างกายแรงใจเพื่อรักษาอาการนอนไม่หลับของเขาไปมากเท่าไร แต่ในสายตากู่ซิงไหวแล้วเขากลับมองทุกสิ่งเป็นแค่การกระทำที่มากเกินไปจนความจำเป็นเท่านั้น

ลมเย็นๆ จากเครื่องปรับอากาศพัดผ่านข้อเท้าไป ชวนให้เกิดอาการขนลุกขึ้นมาเล็กน้อย ที่ผ่านมามีเม็งสีอวี่มักจะเงยบออยู่เสมอ ดังนั้นในตอนนี้เมื่อเธอได้พูดออกไปแล้วก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา ไม่ว่าจะยังไงเธอก็เป็นแค่จิตแพทย์คนหนึ่งที่เท่านั้น ทางเลือกเป็นของผู้ป่วย เธอไม่มีสิทธิ์ไปยุ่งตั้งแต่แรกแล้ว

ทั้งๆ ที่นั่นเป็นคำพูดที่เกินกว่าหน้าที่ เม็งสีอวี่จึงนึกไม่ถึงว่ากู่ซิงไหวจะตอบกลับมา น้ำเสียงของเขาราบเรียบฟังอารมณ์ไม่ออก "เพื่อทำให้แม่ผมสบายใจครับ"

ประโยคนี้ทำให้ในสมองของเม็งสีอวี่มีความคิดนับสิบไหลผ่าน

แม่ของเขารู้เรื่องที่ถูกซิงไหวต้องพึ่งยาถึงจะนอนหลับได้มาโดยตลอดทั้งหรือ หากฟังจากประโยคนั้นแล้วดูเหมือนความสัมพันธ์ของเขากับแม่จะดีมาก ถ้าเช่นนั้นคนที่เขาขัดแย้งด้วยก็อาจจะเป็นพ่อของเขา? เคยได้ยินมาว่าพ่อของเขาเป็นหัวหน้าทหารที่โหดเสกเซต แล้วความขัดแย้งแบบไหนกันที่ส่งผลให้เขามีอาการนอนไม่หลับรุนแรงแบบนี้

เมื่อเมิ่งสี่อวีได้สติกลับมาก็คิดอยากจะถามอะไรบางอย่างกับเขาต่อ แต่กู่ซิงไหวจากไปนานแล้ว

ในตอนและผู้ช่วยเคาะประตูและถือแก้วกาแฟเดินเข้ามา ก็พบว่าเมิ่งสี่อวีกำลังฟังเสียงบันทึกการรักษาเมื่อครู่นี้อยู่โดยที่ตัวขมวดแน่น ผู้ช่วยวางแก้วกาแฟลงอย่างระมัดระวังและเตรียมออกไป ทว่ากลับถูกจิตแพทย์สาวเรียกตัวเอาไว้ "ตอนบ่ายยังมีนัดอีกไหม"

ผู้ช่วยพลิกเปิดตารางนัดหมาย "ตอนบ่ายสามโมงมีคนที่ใช้หูแว่วหนึ่งคนค่ะ"

เมิ่งสี่อวีก็เบิกปากกาบันทึกเสียง "เลื่อนนัดเป็นวันพรุ่งนี้แทน ตอนบ่ายฉันมีธุระ"

"แต่ดูเหมือนผู้ป่วยคนนี้จะอาการหนักมาก..."

เมิ่งสี่อวีคิดว่ากระเป่าและลูกชิ้นเย็นแล้ว เธอเอ่ยตำหนิเสียงเย็น "อาการหูแว่วไม่ได้รักษาหายในวันสองวัน และก็ไม่ได้ทำให้ตายในวันสองวันนี้เหมือนกัน บอกไปว่าฉันออกไปทำงานข้างนอกยังไม่กลับมา"

พูดจบเมิ่งสี่อวีก็เดินเหยียบรองเท้าสั้นสูงออกไปแล้ว

รถยนต์ขับมาถึงตรอกเหล่าไหว ตรงปากทางเข้าตรอกมีต้นไทรโบราณขนาดสามคนโอบอยู่ต้นหนึ่ง บริเวณนี้มีแค่รถจักรยานเท่านั้นที่เข้าออกได้ เมิ่งสี่อวีจอดรถเสร็จก็เดินเข้าไปในตรอก เดินได้ไม่กี่นาทีก็มีหญิงออกท่วมทั้งตัว ดังนั้นตอนที่เธอเคาะประตูจึงแผงอารมณ์หงุดหงิดอยู่ข้าง

ภายในลานบ้านมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อหลินเซินเปิดประตูออกเห็นว่าเป็นเมิ่งสี่อวีก็รู้สึกตกใจระคนยินดี "เมิ่งเมิ่ง กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน"

ตัวที่ขมวดแน่นของจิตแพทย์สาวคลายออกซ่าง ความหงุดหงิดเมื่อครู่นี้หายวับไปในพริบตา เมิ่งสี่อวียิ้มพลางเอ่ย "เพิ่งลงจากเครื่องบินมาหาเธอเลย อาทิตย์นี้ฉันติดต่อเธอไม่ได้สักวัน รู้ใหม่ว่าเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน"

"โรงแรมเหลียนถึงต้องการรูปภาพตัวนมาก" หลินเฉินเดินนำเธอเข้าไปในบ้าน บนตัวของหญิงสาวยังสวมผ้ากันเปื้อนสีขาวที่เประอะไปด้วยสีสันทมากมาย เมื่อเข้ามาในห้อง ลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็พัดมาปะทะใบหน้า เม็งสี้อวี่ผ่นลมหายใจออกมายาวๆ

ภายในห้องเต็มไปด้วยกลิ่นฉุนของสี บริเวณผนังทั้งสี่ด้านของห้องวาดภาพล้วนมีกรอบรูปวางอยู่เต็มไปหมด แสงแดดลอดผ่านกระจกหน้าต่างเข้ามา เมื่อแสงมาถึงในบริเวณห้อง ส่วนของความร้อนก็หายไปแล้ว เหลือเพียงความเจิดจ้าเท่านั้น แสงแดดตกกระทบลงบนผืนภาพสีสันทไสชวนให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมาก

รูปภาพของหลินเฉินเน้นการใช้สีตัดกันอย่างโดดเด่นมาโดยตลอด เม็งสี้อวี่ไม่เข้าใจงานศิลป์พวกนี้ แต่ถ้ามันสามารถเข้าตาของซ่งเซี่ยวหานได้ ก็คงจะเป็นภาพที่วาดได้ลึกซึ้งอยู่จริงๆ

ผลงานบนผืนผ้าใบกำลังเข้าสู่ช่วงท้าย เม็งสี้อวี่จึงไม่ได้รับทวนหลินเฉิน หลังพักผ่อนสักพักเธอก็ไปเปิดคอมพิวเตอร์ในห้องหนังสือ แล้วพอครึ่งชั่วโมงผ่านไปหลินเฉินก็เดินถือแก้วน้ำมาหยุดตรงด้านหลังของเม็งสี้อวี่ "กำลังทำอะไรอยู่เธอ"

"ฉันกำลังช่วยสมัครโปรแกรมนี้ให้เธอ นี่กำลังอยู่ในช่วงตรวจสอบข้อมูล"

"โปรแกรมอะไรกัน" หลินเฉินชะงักตัวไปมอง รอจนเห็นตัวอักษรตัวใหญ่สีตัวบนหน้าจอ พอเห็นก็สาลักน้ำในปากเข้าเต็มๆ มือของเธอคว้าจับแก้วน้ำเอาไว้แล้วไอออกมาอย่างแรง

คำว่า 'คู่รักหนึ่งสัปดาห์' บนพื้นหลังสีชมพูอมแดงตกแต่งด้วยหัวใจดูเด่นชัดเป็นพิเศษ

วงแหวนเหล็กๆ แสดงการตรวจสอบข้อมูลกำลังหมุนวนช้าๆ จนในที่สุดก็ผ่าน และเปลี่ยนไปที่หน้าข้อมูลบุคคล เม็งสี้อวี่พิมพ์ข้อมูลลงไปอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็เอ่ยถามหลินเฉินโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมามอง

"อยากจะใช้ไอทีอะไร"

หลินเชินแทบจะร้องไห้ไปแล้ว "เมิ่งเมิ่งเลิกเล่นได้แล้ว"

เมิ่งสี่อวีทำแขนกับแก้อี้แล้วหมุนตัวกลับมา "เมื่อก่อนฉันเคยถามเธอว่า
อยากจะใช้ชีวิตตัวคนเดียวไปจนตาย หรือว่าอยากจะหาใครมาอยู่ด้วยไปทั้งชีวิต
เธอตอบฉันว่ายังไง"

ฉันตอบไปว่ายังไงนะ...

ถ้าเป็นไปได้ ใครจะอยากอยู่คนเดียวไปทั้งชีวิตกัน

แต่ว่าฉัน...ไม่ใช่ว่าทำไม่ได้หรอกเธอ คนอย่างฉันจะกล้าไปเพื่อฝัน
ถึงเรื่องพวกนั้นได้ยังไง

"ในเมื่อเธอไม่ยอมออกไปเผชิญหน้ากับคนอื่น โปรแกรมนี้ก็สามารถ
ใช้ทำความรู้จักโดยไม่ต้องเจอหน้ากันพอดี มันเป็นโปรแกรมที่บริษัทเพื่อน
ของฉันทำขึ้นนะ" เมิ่งสี่อวีพูดพลอบเสียงอ่อนโยน "เป็นโปรแกรมที่น่าสนใจ
มาก เธอลองดูก่อนนะ ถ้าเกิดไม่ชอบก็สามารถยกเลิกได้ทุกเมื่อ"

หลินเชินจับจ้องหน้าต่างโปรแกรมสี่ชมพูหวานแหววนหน้าจอคอมพิวเตอร์
ไม่พูดไม่จา

เมิ่งสี่อวีพูดด้วยเสียงสูงขึ้น "เชินเชิน เธอเป็นเพื่อนของฉัน ยิ่งไปกว่านั้น
คือเป็นคนไข้ของฉันด้วย ถือเสียว่าเป็นส่วนหนึ่งของการรักษานะ เธอจะต้อง
ทำให้สำเร็จ"

หลินเชินม้มปาก สูดหายใจได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างจนปัญญา
"ก็ได้"

เมิ่งสี่อวียิ้มกว้าง "อยากจะใช้ไอทีอะไร"

หลินเชินตอบอย่างหมดแรง "อะไรก็ได้..." สูดหายใจข้อมูลถูกส่งไป
เรียบร้อยในชื่อไอที 'พบกวางในป่าลึก*' ซึ่งเมิ่งสี่อวียังตั้งใจหารูปกวางน้อย
ในป่ามาเพื่อเป็นภาพทิสเพลย์โดยเฉพาะ

* ชื่อของหลินเชิน แปลตรงตัวได้ว่าป่าลึก

ช่วงมือเย็นหลินเซินได้รับอีเมลจากช่งเซียวหาน เขาถามเธอว่า อีกสามวันให้หลังจะส่งผลงานที่เหลือไปได้ไหม

มีข่าวลือว่ากันว่าช่งเซียวหานนั้นหวงแหนคำพูดประหนึ่งทองคำ เขาแทบจะไม่ใช้โทรศัพท์ และในชีวิตประจำวันการทำงานไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ต่างก็จัดการผ่านอีเมลทั้งหมด ปกติหลินเซินเองก็เล่นโซเชียลน้อยมาก แต่เพราะผู้ช่วยสวมแว่นคนนั้นเตือนขึ้นมาเธอถึงได้ไปสมัครอีเมลไว้ อันหนึ่ง เพื่อเอาไว้ใช้ติดต่อสื่อสารในการทำงานกับช่งเซียวหานโดยเฉพาะ

เธอจึงตอบกลับไปว่าได้ แล้วทางนั้นก็ตอบกลับมอย่างรวดเร็วสั้นๆ ว่า

'จะรอคอยผลงาน'

เมื่งืออวืออยู่ถึงช่วงดึกที่อุณหภูมิลดลงแล้วจึงกลับไป แต่ก่อนกลับก็ยังไม่มีลมกำชับว่า "โปรแกรมคู่มือหนึ่งสัปดาห์อันนั้นจะเริ่มทำกิจกรรมในวันพรุ่งนี้ เธอจะต้องตั้งใจเข้าร่วมดีๆ นะ ห้ามทำแบบขอไปที เข้าใจไหม"

หลินเซินพยักหน้าอย่างไร้ทางเลือก

วันรุ่งขึ้นเธอมีเจตนาที่จะทำเป็นลืมเรื่องนี้ไป แต่โปรแกรมที่ดาวนิโหลตมาเรียบร้อยแล้วกลับเริ่มทำงานเองเมื่อถึงเวลา เสียงเพลงภาษาอังกฤษซึ่งมีท่วงทำนองผ่อนคลายดังขึ้นผ่านลำโพงตัวเล็กๆ ล่องลอยอยู่ในห้องซึ่งถูกอากาศเย็นจากเครื่องปรับอากาศปกคลุมอยู่

คาดไม่ถึงว่าเพลงนี้จะเป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ที่เธอเคยชอบดู เรื่องนี้ช่วยขจัดความรู้สึกที่ตันตันของหลินเซินไปได้ไม่น้อย ในตอนที่เธอเดินไปตรงหน้าคอมพิวเตอร์ บนหน้าจอก็แสดงให้เห็นภาพผืนป่าสีเขียวผืนหนึ่ง ตรงสุดปลายถนนสายเล็กนั้นเต็มไปด้วยไม้แห้งร่วงหล่นและภาพประตูซึ่งปกคลุมด้วยแสงสีขาว จากนั้นก็มีข้อความจากระบบปรากฏขึ้นว่า

'ด้านหลังประตูบานนี้มีคนที่จับคู่กับคุณอยู่ จะเข้าไปหรือไม่'

ต้องยอมรับว่าผู้จัดทำได้ทุ่มเทความคิดไปกับโปรแกรมนี้จริงๆ เพราะไม่ว่าจะดูจากการออกแบบฉากหรือตัวละครต่างๆ ล้วนพิถีพิถันประณีตอย่างมาก สไตลท์ที่ลึกลับเพื่อผันแบบนี่ยิ่งดึงดูดสายตาได้ง่าย

เธอได้ยืมเมิ่งสี่อวี๋บอกไว้ว่าตอนที่ผู้จัดทำสร้างโปรแกรมนี้ขึ้นมา ก็ได้จ้างเมิ่งสี่อวี๋ไปเข้าร่วมให้คำแนะนำด้วย การออกแบบหลายๆ อย่างจึงมีปัจจัยชักนำทางจิตวิทยาอยู่ การจะทำให้มันกลายมาเป็นโปรแกรมจับคู่ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในตอนนี้ได้ก็ย่อมต้องหาจุดที่โดดเด่นไปกว่าของคนอื่น

หลังผ่านขั้นตอนต่างๆ ของระบบมาแล้ว ในที่สุดหลินเซินก็ประสบความสำเร็จในการจับคู่ เธอหลงคิดว่าจะได้รับการ์ดแนะนำตัวของอีกฝ่าย แต่คิดไม่ถึงว่าระบบจะสร้างห้องสนทนาขึ้นมาห้องหนึ่งแล้วจับเธอกับอีกฝ่ายโยนเข้าไปในห้องแบบตรงๆ เลย

เสียงไพเราะอ่อนหวานของผู้หญิงในลำโพงกำลังพูดขึ้นว่า 'ภารกิจวันแรกของคุณรักหนึ่งสัปดาห์... ทำความรู้จักกัน หวังว่าพวกคุณจะใช้เวลาด้วยกันอย่างมีความสุขนะคะ'

หลินเซินถอนหายใจพลางกุมขมับ

มีหน้าจอลึกลับๆ ขึ้นเตือนให้เธอแลกเปลี่ยนชื่อเรียกกันกับอีกฝ่าย หลินเซินใส่คำว่า 'พบกางในป่าลึก' ลงไป สามวินาทีให้หลังก็ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายมาว่า 'Mayfly'

Mayfly เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่หลินเซินชอบมาก เกิดมาตอดวงอาทิตย์ขึ้น ตายลงหลังดวงอาทิตย์ตก เปล่งประกายสีสันตลอลชีวิตภายในวันเดียว ทั้งเศร้าและงดงาม อีกฝ่ายตั้งชื่อนี้ก็คาดว่าคงจะชื่นชมสภาพชีวิตแบบนี้เหมือนกับเธอสินะ

หน้าจอละก็ๆ กะพริบแสงอีกครั้งเตือนให้เธอกรอกอายุลงไป เธอจึงส่งไปว่า 'ยี่สิบห้า' ขณะเดียวกันก็ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายมาว่า 'ยี่สิบแปด'

ผู้ชายอายุยี่สิบแปดปีส่วนใหญ่มักจะแต่งงานมีลูกกันไปหมดแล้ว ใครที่ยังไม่แต่งงานก็กำลังทุ่มเทกับหน้าที่การงานกันทั้งสิ้น เป็นช่วงอายุที่กำลังจะตั้งตัวได้และมั่นคง แต่นี่กลับยังมาใช้โปรแกรมที่น่าจะมีแต่คนอายุน้อยสนใจแบบนี้อยู่อีกหรือ

หลินเฉินขมวดคิ้ว เธอกรอกข้อมูลพวกราตี วันเกิด กรุ๊ปเลือด และอาชีพไปตามที่หน้าจอแจ้งเตือนเล็กๆ แสดงขึ้นมาจนเสร็จ ตอนนี้อย่างคนต่างก็มีข้อมูลพื้นฐานของอีกฝ่ายแล้ว หลินเฉินรู้สึกว่าคุณชายเจ้าของไอดี Mayfly นี้เป็นคนธรรมดาตามากคนหนึ่ง ไม่ชวนให้คนชอบหรือว้าวรั้งเกียด แต่ก็อาจเป็นเพราะเพิ่งรู้จักกันเขาจึงยังปกปิดอะไรบางอย่างเอาไว้ ในสายตาของอีกฝ่ายเธอก็อาจเป็นแค่คนธรรมดาเหมือนกันไม่ใช่หรือ

เมื่อเสร็จภารกิจของระบบแล้ว เวลาที่เหลือก็มีไว้ให้พวกเขาได้ใช้ด้วยกันเอง และหลังจากระบบแจ้งว่าภารกิจของวันนี้เสร็จสิ้นแล้ว หลินเฉินก็ออกจากหน้าจอโปรแกรมกลับไปยุ่งอยู่ในห้องวาดภาพตามเดิมทันที

รูปภาพที่จะส่งให้โรงแรมเหลียนถิงยังขาดอยู่อีกสองสามภาพ ดังนั้นเธอจะต้องรีบใช้เวลาที่เหลืออยู่ไม่กี่วันนี้ทำออกมาให้เสร็จ

แต่ที่หลินเฉินคาดไม่ถึงคืออีกฝ่ายเองก็ไม่ได้ส่งข้อความอะไรกลับมาอีก ซึ่งเรื่องนี้ส่งผลให้ในวันที่สองหลินเฉินจึงลี้มโปรแกรมนี้ไป จนกระทั่งมีเสียงเพลงภาษาอังกฤษดังขึ้นจากลำโพงตัวเล็กอีกครั้ง ระบบที่เริ่มต้นทำงานเองใช้น้ำเสียงอันไพเราะประกาศว่า 'ภารกิจวันที่สองของคูรักหนึ่งลับดาห์ ทำอาหารที่ตนเองถนัดที่สุดหนึ่งอย่าง แล้วถ่ายรูปส่งให้อีกฝ่าย'

ตรงหน้าจอละก็ๆ แจ้งเธอว่า

'เพราะเมื่อวานพวกคุณใช้เวลาในช่วงเวลาอิสระด้วยกันเป็นคู่กัน'

ดังนั้นระดับความรู้สึกดีจึงลดลงไปสิบอันดับ ทำให้อันดับของคูรักของคุณ
อยู่ที่หนึ่งพันหกร้อยห้าสิบสาม'

หลินเฉินเห็นแล้วรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกอย่างสิ้นเชิง

และบังเอิญเป็นเวลาตรงกับช่วงมือเที่ยงพอดี หลินเฉินเลือกต้ม
บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปตามความเคยชินของตัวเอง กาน้ำร้อนบนไฟร้อนออกมา
ในตอนที่เหน้าเดือดลงบนแผ่นบะหมี่ ผักแห้งบานออกเมื่อเจอน้ำ กลิ่นของ
เครื่องปรุงลอยเข้ามาในจมูก หลินเฉินกัดส้อมแล้วรออีกสักพัก ก่อนจะเริ่มกิน
เธอก็ใช้มือถือถ่ายรูปเอาไว้

หนึ่งชั่วโมงให้หลังระบบก็เตือนให้ส่งรูปภาพไป หลินเฉินแทบจะ
คาดเดาความรู้สึกตอนอีกฝ่ายได้รับภาพออก แต่คิดไม่ถึงว่าภาพที่อีกฝ่าย
ส่งมาจะเป็นภาพของบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเช่นเดียวกัน

ทว่าเทียบกันกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแบบเรียบง่ายของเธอแล้ว ของ
อีกฝ่ายนั้นดูพิถีพิถันมากกว่า เขาใส่มันเอาไว้ในชามกระเบื้องเคลือบสีขาว
ตรงขอบชามมีลายดอกไม้สีเขียวน่ารักๆ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของอีกฝ่ายนั้น
เติมผักใบเขียว ไข่กรอก และไข่ดาวลงไปด้วย ดูแล้วน่ากินอย่างมาก

ระบบเพิ่งแสดงข้อความว่าภารกิจเสร็จสิ้น พลันมีเสียงตึงตังขึ้นจาก
ลำโพง Mayfly ส่งข้อความมาว่า

'อย่าเพิ่งไป'

เธอก็มัวลงไปพิมพ์เครื่องหมายคำถาม แล้วอีกฝ่ายก็ตอบมาว่า

'ไม่อยากจะอยู่ที่อันดับหนึ่งพันหกร้อยห้าสิบสามแล้ว จากที่ผมรู้'

จะน่าระอึกระอ่วนอย่างมาก แต่วิธีการพูดของอีกฝ่ายกลับทำให้เธอ รู้สึกสบายใจได้อย่างคาดไม่ถึง นี่ไม่เหมือนกำลังเล่นจับคู่เป็นคู่รักหนึ่งสัปดาห์ แต่เหมือนเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันหลายปีมาพูดคุยย้อนระลึกถึงช่วงเวลา สมัยเรียนกันมากกว่า

นอกจากเมิ่งสืออวีแล้ว หลินเซินก็ไม่เคยคุยกับใครสักคนยาวนานขนาดนี้มาก่อน

'ผมรู้สึกว่บทสนทนาของพวกเราในวันนี้ น่าจะชดเชยของเมื่อวาน ได้แล้ว'

หลินเซินยิ้มออกมาเล็กน้อย

'แล้วเจอกันค่ะ!'

'เจอกันพรุ่งนี้ครับ!'

เธออารมณ์ดีไม่น้อย ดังนั้นภาพที่วาดจึงได้รับอิทธิพลจากอารมณ์นั้น ไปด้วย สีสนที่เธอใช้เติมที่ดูมืดหม่นก็เพิ่มความสดใสเข้าไปหลายส่วน มาถึงตอนนี้รูปภาพที่จะส่งมอบให้กับโรงแรมเหลียนถิงก็เสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว มันดูกว้างเรียงกันอยู่รอบห้องวาดภาพอย่างเป็นระเบียบ วันมะรืนก็จะสามารถ นำไปส่งพร้อมกันได้

นี่เป็นเงินก้อนแรกที่หลินเซินหามาได้หลังจากเธอไม่ยอมเข้าสังคม และใช้เงินที่พ่อแม่เหลือทิ้งไว้ให้จนหมดไปแล้ว ดูเหมือนว่าชีวิตที่เต็มไปด้วย เมฆครึ้มของเธอใกล้จะเปลี่ยนไปเป็นสดใสได้แล้วในที่สุด

วันรุ่งขึ้นหลินเซินนอนตื่นสายกว่าปกติ หลังตื่นขึ้นมาเธอก็จัดรูปภาพ ใสกล่องแล้วติดต่อนำคนงานมาเคลื่อนย้ายมันไปในวันพรุ่งนี้ ต้องหลังการ

จัดการเรื่องพวกนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วถึงจะเรียกว่าสบายใจได้โดยสมบูรณ์ เธอต้มมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกระป๋องหนึ่ง ก่อนเหลือบตามองเวลาบนนาฬิกา แฉวนผนัง

ในตอนเช้าที่เข้มนาฬิกาชี้ไปที่เลขหนึ่ง บทเพลงภาษาอังกฤษที่คุ้นเคย ก็ดังออกมาจากลำโพง เสียงไพเราะของผู้หญิงประกาศออกมาว่า 'ภารกิจ วันที่สามของคูรักหนึ่งสัปดาห์ ดูหนังด้วยกันหนึ่งเรื่อง ขอให้ดูหนังกัน อย่างมีความสุขนะคะ'

จากนั้นภาพหน้าจอก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นภาพโรงภาพยนตร์ ที่ด้านล่าง ของจอยังมีหน้าต่างให้พิมพ์ข้อความอันหนึ่งปรากฏอยู่ หลินเฉินพิมพ์ อักษรย่อแถวหนึ่งลงไปแล้วบริเวณขอบหน้าจอก็มีตัวอักษรขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ระบบโรงภาพยนตร์นี้สามารถแชตกันแบบเรียลไทม์ได้ด้วย ดังนั้นจึงดูไป คุยไปได้ เป็นการสร้างบรรยากาศแบบตอนอยู่ในโรงภาพยนตร์ขึ้นมา

เธอโตะมาจนปานนี้แล้วยังไม่เคยไปดูภาพยนตร์ที่โรงภาพยนตร์เลยสักครั้ง

อีกฝ่ายเองก็ออนไลน์แล้ว และส่งข้อความมาถามเธอว่า

'อยากดูหนังเรื่องอะไรครับ'

หลินเฉินคิดแล้วพิมพ์ไปว่า

'สะพานวอเตอร์ลู* ค่ะ'

เธอคิดว่าอีกฝั่งน่าจะกำลังยิ้มอยู่

* สะพานวอเตอร์ลู (Waterloo Bridge) หรือชื่อไทยว่า วิมานรัก เป็นภาพยนตร์ปี 1940 แนวโรแมนติกและสงคราม เล่าเรื่องราวของสาวนักเต้นไมรา (แสดงโดย วิเวียน ลีห์) กับทหารยศร้อยเอกโครนิน (แสดงโดย โรเบิร์ต เทย์เลอร์) ซึ่งพบรักกันบนสะพานวอเตอร์ลูในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

'บังเอิญจริง ผมเองก็ชอบหนังเรื่องนี้'

เขากรอกชื่อหนังเข้าไปในช่องค้นหา จากนั้นกดปุ่มเล่น บนหน้าจอปรากฏภาพหัวสิงโตอันเป็นเอกลักษณ์ พร้อมข้อความจาก 'Mayfly' เลื่อนผ่านมา

'ถ้ารู้มาก่อนว่าภารกิจวันนี้เป็นการดูหนัง ผมคงไปซื้อบ๊อปคอร์นกับโค้ก มากินแล้ว'

ถ้ามีบ๊อปคอร์นกับโค้กน่าจะให้ความรู้สึกแบบโรงภาพยนตร์มากกว่านี้สินะ หลินเฉินเห็นด้วยเป็นอย่างมาก

'นั่นก็คิดเหมือนกัน'

'ครึ่งหน้าถ้ามีโอกาสค่อยแก้ตัวกันใหม่ละ'

หลินเฉินเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไป

'หนังเริ่มแล้วคะ'

ภาพยนตร์รักคลาสสิกสมัยก่อน ถึงจะเป็นหนังขาวดำ ทว่าก็สามารถเทียบเคียงกับเทคนิคภาพสีในปัจจุบันได้ ทุกๆ สีหน้าไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขของวิเวียน ลีห์* ล้วนมีเสน่ห์ แม้จะรู้ตอนจบอยู่แล้ว แต่ทุกครั้งที่ดูก็ยังความรู้สึกกลับไปกับเรื่อง

* วิเวียน ลีห์ (Vivien Leigh; 5 พ.ย. 1913 - 7 ก.ค. 1967) นักแสดงชาวอังกฤษ ได้รับรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยม จากบทสการ์เล็ตต์ โอ'ฮารา ในภาพยนตร์เรื่อง Gone With The Wind และบทเบลนซ์ ดูบัว ในภาพยนตร์เรื่อง A Streetcar Named Desire

ในช่วงบ่ายอันเงียบสงบแบบนี้ การได้มานั่งดูภาพยนตร์เก่าที่คุ้นเคยกับตัวบทยู่แล้ว กลับให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่ไปได้เพียงเพราะมีคนแปลกหน้าซึ่งไม่รู้ว้าวอยู่ที่ไหนร่วมดูด้วย ภาพยนตร์จบลงแล้ว ภาพบนหน้าจอหยุดลงที่สะพานวอเตอร์ลูแห่งนั้น หลินเฉินยังไม่ทันดึงตัวเองกลับมาจากความเศร้าของบทหนังก็เห็นระบบถามขึ้นมาว่า 'ขอให้แต่ละฝ่ายบอกเหตุผลที่ชอบภาพยนตร์เรื่องนี้ออกมา'

หลินเฉินพิมพ์ลงไปช้าๆ

'เพราะว่าเพลงออลด์แลงไซน์ ที่เป็นเพลงประกอบหลัก คือหนึ่งในเพลงที่แม่ฉันชอบมากที่สุด'*

จากนั้นก็ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายว่า

'วีเวียน ลีห์ สวยเกินไปแล้ว'

หลินเฉินถูกเขาทำให้ขำออกมา อารมณ์แง่ลบที่เป็นผลมาจากภาพยนตร์หายวับไปทันตา คินนี่เธอเข้านอนไว้มากและฝันว่าตัวเองกำลังเดินอยู่บนสะพานวอเตอร์ลูที่ตั้งอยู่มานานแล้วแห่งนั้น ดวงอาทิตย์เพิ่งจะลอยขึ้นมาภายในตัวเมืองทั้งเมืองก็เงียบสงบและผาสุก ร้อยเอกโครนินและไมรา ยีนกอดจุกกันอยู่ใต้แสงอาทิตย์นี้ หลินเฉินหันหลังให้พวกเขาแล้วเดินห่างออกไปไกลมากขึ้นเรื่อยๆ

โลกที่เธอทิ้งไว้ด้านหลังนั้นไม่มีสงครามอีกต่อไป และในที่สุดคู่รักก็ได้อยู่ด้วยกัน ส่วนเธอก็กำลังเดินอยู่บนถนนเส้นนี้ต่อไปตามลำพังโดยไม่รู้ว้าวเมื่อไหร่จึงจะได้มีที่พักพิง

* ออลด์แลงไซน์ (Auld Lang Syne) เป็นภาษาสกอต หมายถึงเมื่อนานมาแล้ว เป็นเพลงที่นิยมขับร้องกันในช่วงคืนปีใหม่ มีจังหวะทำนองเดียวกับเพลงสามัคคีชุมนุมของไทย

วันรุ่งขึ้นเป็นวันกำหนดส่งมอบภาพวาด หลินเฉินอาศัยโอกาสที่ดวงอาทิตย์ยังไม่ลอยขึ้นสูง นำภาพไปส่งยังโรงแรมเหลียนถั่งตั้งแต่เช้าตรู่

น้ำพุหน้าโรงแรมยังไม่เปิดทำงาน บนผิวน้ำทอประกายระยิบระยับ มีกลีบดอกแม็กโนเลียสีขาวลอยอยู่จำนวนหนึ่ง และที่ด้านข้างประตูโรงแรม มีกล่องพัสดุวางซ้อนกันสูงครึ่งตัวคน รูปร่างที่เธอคุ้นตานั้นถูกโยนไว้กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น

นั่นเป็นรูปร่างที่หลินเฉินส่งมาโรงแรมเหลียนถั่งก่อนหน้านั้นและถูกนำไปใส่กรอบแล้ว

ในสมองของเธอว่างเปล่าไปชั่วขณะหนึ่ง และเมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นรูปภ. กำลังชี้มือสั่งพนักงานทำความสะอาด "ภาพพวกนี้ท่านไม่ต้องการแล้ว เอาเก็บไปให้หมด รีบจัดการให้เร็วๆ หน่อย"

เมื่อเห็นหลินเฉินเดินเข้ามาใกล้ รูปภ. ก็เลิกคิ้วขึ้น ก่อนเอ่ยออกมาด้วยท่าทางเยอหยิ่งอย่างมาก "คุณคือคุณหลินที่เอารูปภาพมาส่งคนนั้นใช่ไหมหม ต้องขอโทษด้วยนะ แต่พวกเราไม่ต้องการภาพของคุณแล้ว คุณตัดสินใจแล้วกันว่าจะเก็บกลับไปเองหรือจะให้พวกเราเรียกรถเก็บขยะมาขนไป"

หลินเฉินรู้สึกเหมือนในลำคอหดเกร็งอยู่เล็กน้อย ริมฝีปากของเธอขยับอ้าและหุบอยู่หลายครั้งจึงเปล่งเสียงออกมาได้ "ไม่ใช่ว่าเซ็นสัญญากันเรียบร้อยแล้วหรือคะ"

รูปภ. อึ้งไปเล็กน้อย สีหน้าดูอ่อนลงกะทันหัน "ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ครับ เมื่อสองวันก่อนคุณหนูที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของครอบครัวซ่งเพิ่งกลับมาจากปารีส หลังเธอเห็นภาพของคุณในโรงแรมก็ไม่พอใจอย่างมากจึงสั่งให้พวกเราเอาภาพของเธอมาเปลี่ยนกับภาพของคุณ พวกเราเองก็เป็นลูกจ้างกันทั้งนั้น ทำอะไรไม่ได้จริงๆ ครับ"

รูปภ. คนนั้นเก็บรูปภาพที่กองกระจายเต็มพื้นขึ้นมาวางเรียงซ้อนทับกันให้เรียบร้อย แล้วค่อยใส่ลงไปในกล่องพัสดุ "เอาแบบนี้แล้วกันคุณหลิน ผม

จะช่วยเรียกรถให้คุณ คุณก็ขนภาพพวกนี้กลับไปก่อน ดูลิ พวกมันสกปรกหมดแล้ว น่าเสียดายจะตาย"

พูดจบเขาก็หยิบมือถือออกมาเตรียมเรียกรถ แต่หลินเฉินกลับเปิดปากห้าม "ไม่เป็นไรค่ะ เตี่ยฉันเรียกรถกลับไปเอง"

"ได้ครับคุณหลิน งั้นก็ระวังๆ ด้วยนะครับ" รปภ. ยิ้มเจื่อน ก่อนลดเสียงลงแล้วเอ่ยขึ้น "คำสั่งของคุณหนูนั้นพวกเราไม่กล้าที่จะไม่ฟัง แต่ในมือของคุณยังมีสัญญาอยู่ที่ไม่ต้องกลัวเหมือนกัน คุณไปติดต่อกับเลขาของประธานช่งเอานะ เรื่องนี้จะต้องมีวิธีแก้ไขดีๆ แน่نونครับ"

ขณะที่ รปภ. กำลังพูดก็มีเสียงทวาดตังมาจากด้านหลัง "มัวแต่ทำตัวซักซาลีลาอะไรกัน! ยังไม่เอาขยะพวกนี้ไปโยนทิ้งให้หมดอีกหรือ!"

หญิงสาวอายุน้อยในชุดกระโปรงพองสีแดง สวมรองเท้าส้นแหลม ม้วนผมยาวเป็นลอนบางๆ หน้าตาสวยคม ทั้งยังแต่งหน้าอย่างพิถีพิถัน ยกมือขึ้นกอดอกมองสำรวจหลินเฉินไปรอบหนึ่งในตอนที่เห็นเธอ ก่อนยิ้มออกมา "เธอก็คือหลินเฉินนั่นหรือ ได้ยินว่าจบมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ของ 'ไหวต้า' ระดับคณะศิลปกรรมศาสตร์ของไหวต่านี่ทำได้เท่านี้เองหรือ"

หลินเฉินก้าวถอยหลังไปสองก้าวอย่างแนบเนียน แม้มปากแน่นไม่พูดอะไร

หญิงสาวใช้สองนิ้วคิบบ้วนผมขึ้นมาด้วยสีหน้ารังเกียจ "ผลงานแบบนี้ใช้หลอกพี่โง่ๆ ของฉันยังพอไหว แต่คิดจะมาหลอกฉันยังกระจะออกไปหน่อย" จากนั้นเธอก็ขยี้หน้า "ฉันรู้ว่าพวกเธอเซ็นสัญญากันแล้ว คำพิณสัญญาเท่าไร เหลียนถึงจะซดใช้ให้ไม่ขาดไปสักแดงเดียว แต่รูปภาพของเธอ...อย่าได้คิดจะเอาเข้ามาอยู่ในเหลียนถึงอีกตลอดไป" พูดจบก็ตีดนิ้วออกทำให้ม้วนผมพองตกลงแล้วกางออกบนพื้น กระดาษแผ่นจนวนลอยขึ้นมา "สายตาของพี่ฉันเกินเยียวยาแล้วจริงๆ เห็นแล้วน่าขายหน้า"

* ไหวต๋า ย่อมาจาก ไหวอันต้าเสวี่ หมายถึงมหาวิทยาลัยไหวอัน

จนกระทั่งเธอหันหลังเดินเข้าไปในโรงแรมแล้ว รมภ. ถึงได้เอ่ยปลอบพร้อมรีบเก็บม้วนภาพขึ้นมา "คุณหลิน คุณหนูเธอจบด้านศิลปะมาจากปารีส อาจะช่างเลือกไปบ้าง คุณอย่าได้เก็บไปใส่ใจ"

หลินเซ็นก้มหน้าลงขณะใช้โทรศัพท์มือถือถือเรียกรถ เอ่ยตอบกลับไปเสียงเบา "ไม่หรอกค่ะ"

รถมาถึงอย่างรวดเร็ว รมภ. ช่วยหลินเซ็นขนรูปภาพขึ้นไปบนรถ ในตอนที่รถสตาร์ทเครื่อง รมภ. ก็ยังเกาะกระจกรถแล้วเอ่ยปลอบหลินเซ็นว่า "ไม่เป็นไรนะครับ! คุณหลิน ค่าผิดสัญญาเองก็ไม่ค่อย นับดูแล้วคุณยังได้กำไรด้วยซ้ำ"

จนกระทั่งกลับมาถึงบ้านหลินเซ็นก็ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ ห้องวาดภาพที่ตอนแรกกว้างเปล่าถูกเติมจนเต็มอย่างกะทันหัน ทำให้มองดูแน่นแออัดเป็นพิเศษ เธอนั่งยองๆ ลงกับพื้น เลือกรูปภาพที่เสียหายไปแล้วออกมา พลังถอนหายใจเบาๆ

ในตอนที่ได้เดินถือแก้วน้ำผ่านคอมพิวเตอร์เธอก็ชะงักไป หลินเซ็นหันกลับแล้วไปนั่งลงตรงหน้าคอมพิวเตอร์ กดเปิดโปรแกรมคุกกี้หนึ่งสัปดาห์ขึ้นมา หญิงสาวเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนบนผนัง ตอนนี้อยู่เหลือเวลาอีกมากก่อนที่ภารกิจประจำวันจะเริ่ม จึงไม่มีบทเพลงภาษาอังกฤษแล้วก็ไม่มีความหมายของผู้หญิงที่บอกภารกิจด้วย

เธอหัวเราะเยาะตัวเองเบาๆ ก่อนลุกขึ้นยืนเตรียมจากไป แต่ทันใดนั้นระบบก็แจ้งเตือนความเสี่ยงแถวหนึ่งขึ้นมาว่า 'ระบบตรวจพบว่าวันนี้คุณเป็นฝ่ายเข้ามาในคุกกี้หนึ่งสัปดาห์เอง ต้องการจะให้ช่วยติดต่อกับฝ่ายหรือไม่'

มีวิธีแบบนี้ด้วย? หลินเซ็นตกใจเล็กน้อย หลังจากล้างแล็ปท็อปก็กดเลือก 'ไปว่า 'ต้องการ' ลิขณาที่ให้หลังกรอบหน้าต่างสนทนาก็มีข้อความจาก Mayfly แจ้งขึ้นมา

'กว้างน้อย? เกิดอะไรขึ้นครับ'

ที่แท้เขาก็เรียกเธอแบบนี้

หลินเฉินเริ่มรู้สึกเสียใจขึ้นมา ขณะพิมพ์ตอบกลับไปอย่างช้าๆ ว่า

'ไม่มีอะไรค่ะ คุณได้รับข้อความได้ยังไงกัน'

'ตอนลงทะเบียนใส่เบอร์โทรศัพท์ลงไปด้วยนะ เมื่อครู้ได้รับข้อความที่ระบบส่งมา บอกว่าคุณอยากคุยกับผม'

โปรแกรมนี้สมเป็นแม่สื่อมากจริงๆ

'ฉันก็แค่ออนไลน์ดูเล่นๆ นะ ไม่มีอะไรค่ะ'

หลินเฉินหลงคิดว่าเขาจะซัดไซ้ต่อ ในเมื่อไม่ว่ายังไงความหตุของเธอเวลานี้ก็เป็นอะไรที่น่าจะสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน แต่เขากลับไม่ได้ทำ แล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างป็นธรรมชาติ

'ในเมื่อมาแล้ว เราก็มามาทำภารกิจประจำวันกันเลยเถอะครับ'

หลินเฉินเลื่อนเมาส์ไปกดคลิกที่ตัวเลือกรับภารกิจ แล้วลำโพงก็มีเสียงไพเราะที่คุ้นเคยของผู้หญิงประจำโปรแกรมลอยออกมา 'ภารกิจวันนี้สี่ของคู่รักหนึ่งสัปดาห์ ร่วมผ่นด่านเกมด้วยกัน มอบแผ่นหลังของคุณให้กับเขาที่คุณไว้วางใจเถอะ'

จิตรกรสาวนึกไม่ถึงว่าจะป็นเกมยิงปืนเกมหนึ่ง

ในความทรงจำของหลินเฉินเกมล่าสุดที่เคยเล่นก็เป็นตอนสมัยประถม

พ่อซื้อเครื่องเล่นเกมยี่ห้อเสี่ยวป้าหวัง* มาให้เธอ และจับมือสอนเธอว่า จะเล่นเกมเครื่องบิรบรบยังไง แต่เกมในทุกวันนี้ได้เปลี่ยนรูปแบบมาใช้เมาส์ กับคีย์บอร์ดในการเล่นแทนแล้ว มือของหลินเฉินจึงสั้นอยู่น้อยๆ

คล้าย Mayfly จะเตาได้ว่าเธอเล่นไม่เป็น จึงส่งข้อความมาปლობว่า

'ไม่ต้องกลัว ตามมาข้างหลังผมก็พอ'

ระบบพาเข้าสู่การแนะนำเกมและวิธีการเล่นอย่างคร่าวๆ เมื่อแสงสีสว่างวาว บนหน้าจอก็ปรากฏภาพทุ่งหญ้ารกร้าง ตัวละครที่เธอควบคุมอยู่ มัดผมหางม้า สวมชุดรัดรูป ถือปืนกลมือกระบอกหนึ่ง ดูทื่ออย่างมาก

และตรงหน้าเธอก็มีชายหนุ่มตัวสูงใหญ่สวมชุดหนัง การแต่งตัวคล้ายคลึงกับทหารอเมริกันในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง กำลังถือปืนเดินสำรวจรอบๆ

'เกมไม่มีทางออกแบบมายากเกินไปหรอก ถึงยังไงนี่ก็เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของคูรัก'

บนหน้าจอมีข้อความปლობใจของเขาเลื่อนผ่านมา อย่างไรก็ตาม หลินเฉินก็ยังคงเดินตามติดอยู่ข้างหลังเขาด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ บางครั้งเธอก็คลิกเมาส์พลาดไปยิงตรงที่ว่างสองนัดแล้วตกใจจนตัวเองสะดุ้ง

'จะยิงยังไงก็ได้ครับ ขอแค่ไม่ยิงใส่ผมก็พอ'

เขาส่งข้อความเชิงล้อเล่นนั้นไปให้เธอเพื่อช่วยผ่อนคลายบรรยากาศ

* เสี่ยวป้าหวัง ชื่อบริษัทเกี่ยวกับสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ประเภทการศึกษา ออกผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเกมและการศึกษาสำหรับเด็กๆ

ชายหนุ่มเพิ่งจะส่งข้อความเสร็จ ซอมบี้หน้าตาน่ากลัวก็ทะลักออกมาจากรอบด้าน เพื่อสร้างบรรยากาศให้ตื่นเต้น ตรงหน้าจอก็มีไซเรนสีแดงกะพริบไม่หยุด มือของหลินเฉินมีเหงื่อออกแล้ว ตัวละครของเธอวิ่งตามหลังตัวละครของเขาไปพลางใช้ปืนกราดยิงไปรอบด้าน ฆ่ากลุ่มซอมบี้จนเปิดทางเส้นหนึ่งได้

ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นเกม แต่เธอก็ยังรู้สึกดีใจเหมือนหนีตายออกมาได้อยู่ดี ตัวละครบุกเข้าไปในป่า รอบด้านเต็มไปด้วยหินขรุขระรูปร่างประหลาด ทั้งคู่ต่างไม่รู้ว่าจะมีสัตว์ประหลาดอ้าปากกางกรงเล็บโผล่ออกมาจากด้านหลัง ก้อนหินเมื่อไหร่ แต่ทุกครั้งที่มีมันโผล่มาตัวละครของเขาก็จะยกปืนขึ้นยิงใส่ สัตว์ประหลาดที่กระโจนอยู่กลางอากาศก่อนทุกครั้งโดยที่หลินเฉินยังไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำ ตรงแผนที่แสดงให้เห็นว่าผ่านไปแล้วครึ่งทาง ตัวละครของทั้งสองคนยังคงมีเลือดเต็มหลอด

หลินเฉินรู้สึกงุนงงอยู่บ้าง

'ฉันรู้สึกว่าเกมนี้ไม่จำเป็นต้องมีฉัน'

'จะไม่จำเป็นได้อย่างไร'

เขาหยุดเล่นเพื่อพิมพ์ข้อความ

'แผ่นหลังของผม...มอบให้คุณคอยปกป้องมาโดยตลอด'

หลินเฉินอึ้งไป มองดูตัวละครของตัวเองที่ตามติดอยู่ด้านหลังตัวละครของ Mayfly บนหน้าจอ เขาเปิดทางอยู่ข้างหน้า ส่วนเธอก็ไม่เชื่อว่ากำลังปกป้องเขาอยู่ด้านหลังหรือเกรอ เป้าหมายแต่แรกเริ่มของเกมนี้ไม่ใช่การให้ช่วยสนับสนุนกันหรือยัง...

หลังผ่านด่านมาได้ ตัวละครของเธอยังมีเลือดเต็มหลอด ส่วนของเขานั้น
 เสียไปแค่เจ็ดเปอร์เซ็นต์ นี่นับได้ว่าเป็นชัยชนะโดยสมบูรณ์แบบ หลินเฉิน
 บิดขี้เกียจน้อยๆ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเวลา นึกไม่ถึงเลยว่าจะผ่านไปสองชั่วโมง
 แล้ว

ระบบของโปรแกรมคูร์กหนึ่งสัปดาห์มีแสงสีทองกะพริบออกมา บนจอ
 มีข้อความเขียนไว้ว่า 'ยินดีด้วย พวกคุณผ่านด่านแล้ว ระดับความเข้าหากัน
 เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ เป็นอันดับที่หนึ่ง'

เขาส่งข้อความมาถามเธอ

'ได้เป็นที่หนึ่งรู้สึกยังไงบ้างครับ'

เธอเองก็ยิ้มออกมา

'ไม่เลวค่ะ'

'ใกล้เที่ยงแล้ว คิดว่าจะกินอะไรเธอครับ'

หลินเฉินหันหน้ากลับไปมองตู้กับข้าวครึ่งหนึ่ง ก่อนพิมพ์ตอบกลับไป
 ตามตรง

'บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปค่ะ'

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบกลับมาสักพักใหญ่จนหลินเฉินคิดว่าเขาคงไปทำ
 อย่างอื่นแล้ว จิตรกรสาวเตรียมจะปิดคอมพิวเตอร์ ทว่าตอนนั้นเองในที่สุด
 กรอบสนทนาก็ได้ข้อความที่เขาส่งมา มันเป็นข้อความยาวๆ เรียงลำดับข้อ
 ตามหมายเลขหนึ่งสองสามสี่ อธิบายวิธีการต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปให้พร้อม

อย่างละเอียด

'นี่เป็นวิธีทำบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเมื่อครั้งก่อนของคุณหรือคะ'
'ผมคิดค้นขึ้นมาเอง สูตรลับเฉพาะตัว'

หลินเฉินหัวเราะไปกับคำตอบของเขา

'งั้นฉันจะลองดูค่ะ'

หลินเฉินชะงักไป ก่อนส่งข้อความไปเพิ่ม

'วันนี้ขอบคุณมากนะคะ!'

เขาตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

'ยินดีที่ได้รับใช้ครับ พรุ่งนี้เจอกัน'

ในตูเย็นมีผักกับไข่เหลืออยู่ หลินเฉินจดบันทึกขั้นตอนการต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของ Mayfly เอาไว้ในสมุดโน้ตที่วางไว้บนชั้นตรงตู้กับข้าวแทนหนังสือสูตรอาหาร เมื่อเทียบกับการต้มด้วยน้ำร้อนธรรมดาๆ แล้วยุ่งยากกว่าหน่อย แต่รสชาติก็อร่อยมากขึ้นจริงๆ

กินไปได้ครึ่งทาง เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น เป็นเบอร์โทรที่ไม่คุ้นเบอร์หนึ่ง หลินเฉินจึงลังเลเล็กน้อยก่อนกดรับ "สวัสดีค่ะ?"

น้ำเสียงทุ้มหนักดังขึ้นจากอีกฝั่ง "คุณหลิน"

หลินเฉินอึ้งไปเล็กน้อย "ประธานช่ง?"

"วันนี้ขอโทษด้วยจริงๆ ครับ!" หลินเฉินนึกไม่ถึงจริงๆ ว่าจะกลายเป็นสายจาก ช่งเซี่ยวหวาน ที่คนพูดกันไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยคุยโทรศัพท์หรือโทรออกหรือ แต่ในตอนนี้ เธอกำลังประหลาดใจ ก็ได้ยินเขาพูดต่อว่า "อีเมล... คุณไม่ได้ตอบกลับ"

เมื่อครู่นี้เธอตั้งใจเล่นเกมกินไปก็เลยไม่ทันสังเกต หลินเฉินถือโทรศัพท์มือถือขณะวิ่งไปที่หน้าคอมพิวเตอร์ก่อนจะเปิดอีเมลขึ้นมา มีอีเมลที่ช่งเซี่ยวหวานส่งมาจริงๆ

'คุณหลิน ผมเพิ่งกลับมาจากไปทำงานข้างนอก ผมรู้สึกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนเช้าวันนี้มาก หวังว่าพวกเราจะมาเจอหน้ากัน ให้ผมได้ขอโทษกับคุณต่อหน้าได้ไหมครับ'

ปลายสายยังคงนิ่งเงียบไปคล้ายว่ากำลังรอคำตอบจากเธอ หลินเฉินเม้มปากน้อยๆ ก่อนจะเอ่ยตอบไป "ไม่เป็นไรค่ะ! ถ้าเกิดทางโรงแรมเหลียนถิงมีผลงานที่ดีกว่ามาแทนที่ภาพของฉัน ฉันก็ไม่มีความเห็นอะไรค่ะ"

ช่งเซี่ยวหวานชะงักไป เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น "ผมจะจัดการให้เรียบร้อย คุณหลินสบายใจได้ครับ"

หลังวางสายช่งเซี่ยวหวานก็ก้มมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่ตอนนี้มีตกลงแล้วด้วยความรู้สึกอึ้งไปชั่วขณะ บนใบหน้าเย็นชาเต็มไปด้วยความสงสัย ทั้งยังแฝงไปด้วยความตกใจระคนยินดี จนผู้ช่วยเคาะประตูแล้วเอาสัญญาฉบับใหม่เข้ามาวางให้นั่นแหละ ช่งเซี่ยวหวานถึงได้เงยหน้าขึ้น น้ำเสียงที่สั้นกระชับของเขาเอ่ยออกมาเรียงตัวผู้ช่วยที่กำลังจะออกจากห้องไปเอาไว้ "จินจง นาย... รอดเดียว"

ผู้ช่วยจินจงตกใจจนเกือบสะดุดล้ม

เกิดอะไรขึ้น... ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกแล้วหรือ เจ้านายที่ไม่เคยชอบการเปิดปากพูดตอนนี้กลับเรียกชื่อของฉัน ซ้ำยังบอกให้ฉัน

รอดเดี่ยวด้วย

จินจงหันหน้ากลับไปอย่างตื่นตระหนก บนใบหน้าซึ่งเขียวหวน มีสีหน้าคิดหนักและความลึบเลวผ่าน เขากลืนน้ำลาย สูดลมหายใจเข้าลึก เล็กน้อย ก่อนพูดต่อ "เอก...เอกสารฉบับนี้..."

ช่างเถอะ เขายอมแพ้แล้ว ดังนั้นพอซึ่งเขียวหวนโอบกอดไล่ด้วย สีหน้าอ่อนล้าเป็นสัญญาณบ่งบอกให้ออกไป จินจงจึงรีบซึ่งออกจากห้องไปทันที

ลมจากเครื่องปรับอากาศในห้องทำงานพัสดุหนึ่งของเอกสารขึ้นมา ซึ่งเขียวหวนขมวดคิ้วแน่นขณะยังจับจ้องชื่อในรายการโทรออกชื่อนั้น บนจอโทรศัพท์

หนึ่งชั่วโมงให้หลังหลินเซินก็ได้รับสายจากซึ่งเขียวหวนอีกครั้ง เธอเอ่ยอย่างลึกลับ "ประธานซึ่ง..."

อีกฝั่งเปิดปากเอ่ยเรียบๆ "ผมอยู่หน้าบ้านคุณ"

"บ้านฉันเหรอคะ"

"มาเจอหน้าคุยกันครับ"

หลินเซินได้แต่ยอมออกไปเจออย่างไร้ทางเลือก

หลังเดินออกมาจากตรอกเหล่าไหว หลินเซินก็เห็นรถของซึ่งเขียวหวนจอดอยู่ตรงด้านหน้าตรอก ทว่าสภาพอากาศร้อนแบบนี้เขากลับไม่ได้นั่งรออยู่ในรถ แต่กลับมายืนรอเธออยู่ด้านนอก พอจิตรกรสาวเดินเข้าไปใกล้ ซึ่งเขียวหวนก็ช่วยเปิดประตูรถให้เธอก่อนแล้วตัวเองถึงได้เดินกลับไปขึ้นรถ

อากาศภายในรถเย็นกำลังดี ซึ่งเขียวหวนสตาร์ทเครื่อง ขณะที่หลินเซินยังรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง "ประธานซึ่ง คุณรู้ว่าฉันอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ"

"สัญญา"

หลินเซินเดาไม่ออกว่าเขาตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ เธอคาดเข็มขัดนิรภัยด้วยท่าที่เกร็งๆ ด้านซึ่งเขียวหวนก็กลับรถพร้อมหันหน้ามาถามเธอ "กินข้าวแล้ว"

หรือยังครับ"

"กินแล้วค่ะ"

"ผมยังไม่ได้ออกกิน" จู่ๆ เขาก็ยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มบางๆ เหมือนกับแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิที่หลอมละลายน้ำแข็งผืนบางบนผิวทะเลสาบ ใบหน้าที่มักจะเย็นชาอยู่เสมอมองเวลานี้กลับดูอบอุ่นขึ้นมาเช่นกัน "ไปกินด้วยกัน"

ตอนนี้เป็นเวลากินข้าวเที่ยงพอดี ช่งเซียวหานขับรถอ้อมออกจากเขตตัวเมืองขึ้นไปบนทางหลวงเลียบทะเล ข้างนอกหน้าต่างรถคือทิวทัศน์ทะเลที่สามารถมองเห็นได้ไกลอย่างไร้ขอบเขต ผิวน้ำทะเลที่ถูกแสงแดดแผดเผา ม้วนคลื่นร้อนๆ ขึ้นมาสาตกระทบกับก้อนหินริมชายฝั่ง

จุดหมายปลายทางคือภัตตาคารกวนหนุก่อ ซึ่งเป็นภัตตาคารติดทะเลที่หรูหราติดอันดับหนึ่งของเมืองไหวอัน ช่งเซียวหานพาเธอเดินตรงขึ้นไปชั้นหก ที่นั่นเป็นร้านอาหารส่วนตัวของเขาซึ่งมีบรรยากาศเงียบสงบ ด้านนอกกระจกบานยาวจรดพื้นสามารถมองเห็นหาดทรายและคลื่นขาวได้

ภายในห้องอาหารไม่มีบริการ พ่อครัวเข้าใจความชอบและรสปากของช่งเซียวหานดีจึงไม่จำเป็นต้องถามอะไรมาก แต่ตอนที่เห็นหลินเฉินเขาก็มีอาการอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนสอบถามอย่างสุภาพ "คุณผู้หญิงท่านนี้จะรับอะไรดีครับ"

ช่งเซียวหานช่วยดึงเก้าอี้่ออกให้เธอ หลินเฉินพยายามข่มความไม่เคยชินลงไป "ฉันกินข้าวมาแล้วค่ะ"

พ่อครัวยิ้มน้อยๆ "ถ้าอย่างนั้นเอาเป็นของหวานหลังอาหารเป็นยังงัยครับ"

หลินเฉินพยักหน้า

เป็นครั้งแรกที่เธอได้มาสถานที่แบบนี้ ซ้ำยังมากับช่งเซียวหานที่เพิ่งเคยพบหน้ากันครั้งเดียวอีกด้วย หลินเฉินไม่รู้ว่าจะควรเอาสายตาไปวางไว้ที่ไหน และช่งเซียวหานก็ดันเป็นคนพูดน้อยมากๆ ดังนั้นเมื่อทั้งคู่มาอยู่ด้วยกัน

ภายในห้องจึงเสียบสนิทจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มตก

ผ่านไปครู่ใหญ่ก็เป็นเวลาที่เปิดปากขึ้นก่อน "คุณหลิน" สีหน้าของ ช่งเซี่ยวหวนเคร่งเครียด เอ่ยแต่ละคำออกมาอย่างเชื่องช้า "เรื่องเมื่อเช้า... ต้องขอโทษด้วยครับ!"

หลินเซินรีบส่ายหน้าทันที "ไม่เป็นไรค่ะ!"

เขาขอโทษมาสวมครั้งแล้ว ท่าทางเกรงใจเธอจนทำให้หลินเซิน รู้สึกตกใจอยู่บ้าง ช่งเซี่ยวหวนคล้ายจะไม่สังเกต ชายหนุ่มสงของเอกสาร ที่เอาติดลงมาจากรถด้วยยื่นให้ "สัญญาใหม่ครับ"

หลินเซินรับมาด้วยความประหลาดใจ เธอเปิดซองแล้วหยิบหนังสือสัญญา ออกมาดู หลังอ่านตั้งแต่ต้นจนจบไปรอบหนึ่ง สีหน้าของจิตรกรสาวก็เปลี่ยนไป เป็นตกตะลึงขึ้นมาทันที สัญญาฉบับนี้ได้เพิ่มเงื่อนไขใหม่เข้าไปในเนื้อหาเดิม เขียนเอาไว้อย่างชัดเจนว่าในช่วงเวลาสองปี หากโรงแรมเหลียนถึงทุกสาขา ต้องการใช้รูปภาพจะใช้ภาพของหลินเซินทั้งหมด และขอแค่เป็นแกลลอรีที่ เหลียนถึงมีส่วนร่วมในการลงทุน ทางโรงแรมก็จะนำภาพวาดของเธอไป จัดแสดงก่อนเป็นอันดับแรก ทั้งยังเพิ่มค่าชดเชยในกรณีที่ทางโรงแรม ผิดสัญญาก่อนหน้านี้เป็นสามเท่า

แบบนี้เรียกได้ว่าเขากำลังทำบุญอยู่ชัดๆ หลินเซินบิเบเอกสารแนบ "ประธานช่งคะ สัญญาฉบับนี้มัน..."

ช่งเซี่ยวหวนเอ่ยชัดเสียงเรียบ "ชดเชยครับ"

หลินเซินยิ้มออกมาน้อยๆ อย่างจวนใจ ก่อนผลักสัญญากลับไป "ขอบคุณค่ะ! แต่ฉันเซ็นสัญญาฉบับนี้ไม่ได้ค่ะ"

ช่งเซี่ยวหวนขมวดคิ้ว ส่วนหลินเซินก็เงิบขริมลง "เรื่องเมื่อเช้าทำให้ ฉันรู้สึกเสียใจก็จริง แต่ไม่ถึงขั้นที่คุณต้องมาใช้วิธีทำบุญทำทานแบบนี้ นี่มัน ชดเชยมากเกินไป ฉันหวังว่าภาพของฉันจะถูกนำไปจัดแสดงด้วยความชื่นชม ไม่ใช่ด้วยความเห็นใจค่ะ"

ช่งเซี่ยวหวานมองหลินเฉิน เห็นเธอแหม่มริมฝีปาก เขาถึงได้เปิดปากพูดด้วยเสียงทุ้มหนัก "ผมชอบรูปภาพของคุณมาก" ความเย็นชาบริเวณหว่างคิ้วของเขาเลือนหายไปและลดความเร็วในการพูดลง "ครั้งแรกที่ได้เห็นก็รู้สึกถูกตึงตูดแล้วครับ"

หลินเฉินไม่เข้าใจ "เพราะอะไรคะ ภาพของฉันไม่มีเนื้อหาอะไรทั้งนั้นนี่คะ"

ช่งเซี่ยวหวานชะงักไปก่อนเอ่ยออกมาอย่างเนิบช้า "หลายๆ ครั้ง คำพูดและรูปธรรมกลับไม่อาจ..." เขาชะงักไปอีกเล็กน้อย เหมือนจะรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง หลังจากยกมือขึ้นเพื่อปลดกระดุมคอเสื้อแล้วถึงได้เอ่ยต่อ "แสดงอารมณ์ที่แท้จริงของคนคนหนึ่งออกมาได้...และอารมณ์ที่ไม่สามารถแสดงออกผ่านคำพูดได้พวกนั้น กลับสัมผัสได้ในรูปภาพของคุณ...อย่างชัดเจน"

หลินเฉินอึ้งไปเล็กน้อย

คนคนนี้ นึกไม่ถึงว่าจะมองรูปภาพของเธอออกจริง ๆ...

สีสันทัดตักันพวกนั้น ไม่ใช่ว่าหลินเฉินเทลาดสีไปตามอารมณ์ แต่ นั่นคือกลุ่มก้อนอารมณ์ที่ยากจะระบายออกในใจเธอ การวาดภาพสำหรับหลินเฉินแล้วไม่เคยเป็นการสร้างสรรค์ผลงาน แต่เป็นการระบาย

แต่ทำไมช่งเซี่ยวหวานถึงได้มองออกกัน ลูกรักของพระเจ้าอย่างเขา จะมาเข้าใจสิ่งที่เธอแบกรับเอาไว้พวกนั้นได้ยังไง

บรรยากาศเงียบลงไปชั่วขณะ แล้วจู่ๆ ก็ไม่รู้ว่าทำไมช่งเซี่ยวหวานถึงขมวดคิ้วขึ้นมา เขารอจนพ่อครัวยกอาหารมาเสิร์ฟเรียบร้อยแล้วถึงได้เปิดปากพูด น้ำเสียงของชายหนุ่มยังคงเนิบช้าตามเดิม "คุณหลิน พอได้คุยกับคุณแล้วผมรู้สึกแปลกมาก แต่ก่อนผมไม่ค่อยได้พูดมากเท่าไร"

พ่อครัวทำพุดตั่งสตรอเบอร์รี่มาให้หลินเฉิน เธอใช้ส้อมจิ้มชิ้นสตรอเบอร์รี่ "จริงเหรอคะ"

เขาเหยย้ม "ครับ ผมดีใจมากที่ได้คุยกับคุณ" ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรขึ้นมาได้

บนใบหน้าของชายหนุ่มจึงมีสีหน้าที่เธอมองแล้วไม่เข้าใจ เธอได้ยินเขา ลดเสียงลงในตอนที่เอ่ยต่อ "ผมไม่ได้คุยกับใครมานานแล้ว"

หลังสลัดความเย็นชาและเงียบขรึมพุดน้อยในอดีตออกไปแล้ว เวลาที่ ช่งเซี่ยวหานียิ้มก็กลับดูอบอุ่นอย่างไม่คาดฝัน ตอนที่มุมปากของชายหนุ่ม หยักยกขึ้น เมื่อตั้งใจมองจะเห็นว่าบนแก้มมีลึ้กยิ้มจางๆ อยู่รอยหนึ่ง

หลังกินข้าวเสร็จช่งเซี่ยวหานียื่นหนังสือสัญญาตัวใหม่นั้นให้เธออีกครั้ง เมื่อพุดคุยกันมาถึงตอนนี้ก็ไม่จำเป็นต้องเล่นตัวอะไรอีกแล้ว หลินเฉินจึง เห็นชื่อของตัวเองลงไป ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ขอบคุณคุณมากจริงๆ นะคะ!"

ช่งเซี่ยวหานียิ้มน้อยๆ "ผมจะส่งคุณกลับบ้านครับ"

ใกล้บ่ายแล้ว ตรงขอบฟ้ามีเมฆขาวซ้อนตัวกันหลายชั้น แสงอาทิตย์ ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังชั้นเมฆ ลดทอนความร้อนไปได้ไม่น้อย ลิฟต์ส่วนตัว กำลังซ่อมบำรุงอยู่ ช่งเซี่ยวหานิจึงพาเธอไปใช้ลิฟต์ของแขก ในตอนที่ ประตูลิฟต์เปิดออก พบว่าข้างในมีชายหญิงกำลังพุดคุยหัวเราะกันอยู่คู่หนึ่ง สายตาสองคู่มองสบกัน หลินเฉินก้มหน้าลงขณะเดินเข้าไป

เธอมักจะเจอคู่ซึ่งไหวในสถานการณ์แบบนี้อยู่เสมอ ตอนนี้เวลาเห็น หญิงสาวแปลกหน้าที่อยู่ข้างกายเขา เธอกลับไม่รู้สึกระหัดใจอีกต่อไปแล้ว

ประตูลิฟต์ปิดลง หญิงสาวแปลกหน้าเปิดปากเอ่ยขึ้นมาก่อน "ช่งเซี่ยวหาน? บังเอิญจังนะคะ"

ช่งเซี่ยวหานมีสีหน้าราบเรียบ ตอบรับสั้นๆ อย่างเฉยชา หญิงสาวยิ้ม ออกมาน้อยๆ "นัดทานอาหารครั้งก่อนที่คุณเทศน์ เรื่องนี้ลือกันไปทั่ววงการ แล้วนะ พ่อฉันบอกว่าจะมาคุยกับคุณ แต่ฉันเกลี้ยกล่อมเขาเอาไว้เอง" เธอ เขยิบเข้าไปใกล้เขาอีกนิด มุมปากหยักยกขึ้น "คุณไม่รู้สึกรว่าตัวเองติดค้าง คำขอโทษและขอบคุณกับฉันหรือคะ"

สายตาสลัดขิ้นไม่วอกแวก ขณะที่เธอด่อยๆ เขยิบไปด้านข้าง
อย่างเงิบๆ หลายก้าว

จากนั้นก็ได้ยินเสียงเย็นชาของช่งเซี่ยวหานดั่งขึ้น "ขอโทษ! ขอขอบคุณ
มาก!"

ที่ด้านหลังของช่งเซี่ยวหานและผู้หญิงคนนั้นมีเสียงหลุดซำดังออกมา
กู่ซิงไหวยืนกอดอกมีสีหน้าราวกับกำลังขมละคร เมื่อเห็นหญิงสาวหันกลับมา
ถลึงตาใส่ เขาก็บ่ยปากเป็นเชิงบอกให้เธอทำต่อไป หญิงสาวจึงเคลื่อนสายตา
มาที่หลินเซินแทน

"นี่คือสาเหตุที่คุณเทศน์เธออะ ได้ยินมาว่าชั้นหกรเป็นร้านอาหารส่วนตัว
ของคุณ ไม่เคยพาคคนนอกเข้าไปมาก่อน แล้วนี่อะไรกัน เธอไม่ใช่คนนอก
หรือหกรอะ" เธอเดินเข้ามาใกล้หลินเซินแล้วใช้เล็บจิ้มปาจิตตรกรสาว "หรือว่า
เธอจะเป็นคนรักลับๆ ของคุณ?"

ชั่วพริบตาที่ปลายนิ้วแตะโดนปา หลินเซินก็มีอาการโซเซถอยไป
ข้างหลัง ช่งเซี่ยวหานยื่นมือออกไปกั้นตัวหลินเซินเอาไว้พร้อมเอ่ยเสียงเย็น
"คุณเผย!"

หญิงสาวถูกการกระทำเช่นนั้นของทั้งคู่กระตุ้นให้รู้สึกโมโหขึ้นทันที
ท่าทางเหมือนจะกระโจนเข้าไปทะเลาะด้วย "ช่งเซี่ยวหาน! คุณอย่าได้รังเกียจ
เกินไป! คุณอย่าหลงคิดว่า..." ยังไม่ทันพูดจบเธอก็ถูกกู่ซิงไหวดึงตัวกลับมา
จึงหันไปถลึงตาใส่เขา "ทำอะไรนะ!"

กู่ซิงไหวฉีกยิ้ม "ลิปต์มาถึงแล้ว"

เธอขยี้เท้า ก่อนชี้นิ้วไปที่หลินเซินกับช่งเซี่ยวหาน "พวกเขากลับ..."

กู่ซิงไหวไม่พูดไม่จาก็ลากตัวเธอออกไปข้างนอกทันที "พอได้แล้ว ถ้ายัง
โมโหต่อเรื่องสำอองจะหลุดหมดนะ งานต้นร่ากำลังจะเริ่มแล้วนะครับ"

หญิงสาวโมโหจัดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เธอได้แต่มองดูประตูลิปต์ที่ค่อยๆ
เลื่อนปิด สุดท้ายจึงเอาโทสะไประบายใส่กู่ซิงไหวแทน "เชื่อไหมว่าฉันจะ

ให้คะแนนคุณแย่ๆ!"

กู่ซิงไหวหันกลับไปมองประตูลิฟต์ที่ปิดลงอีกครั้งหนึ่ง ในที่สุดเขาก็ปล่อยตัวเธอออก ก่อนยกมือขึ้นน้อยๆ อย่างยอมแพ้ ฉีกยิ้มแล้วเอ่ยขึ้น "แบบนี้หน้าเป็้อจะตายไป เดี่ยวครั้งนี้ผมจะลตให้คุณสืบท้าเปอร์เซ็นต์เลย"

มือที่ยื่นมาย่อมไม่ตบคนที่ส่งยิ้มให้* และยังเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาขนาดนี้ด้วย หมิงสาวจึงได้แต่ถลึงตาใส่เขา ก่อนสะบัดมือแล้วเดินหนีไป

บรรยากาศภายในลิฟต์เงียบลง ช่างเสี่ยวหานขมวดคิ้วขณะเอ่ยถาม หลินเซิน "ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ"

หลินเซินมองตามเงาร่างที่ค่อยๆ หายลับไปโดยไม่ละสายตาดจนประตูลิฟต์ปิดลง ในสมองปรากฏภาพของอาจิงกับคุณแม่ลูกใต้ต้นแม็กโนเลีย ผ่านไปนานถึงได้ส่ายหน้าแล้วตอบกลับไป "ไม่เป็นไรค่ะ"

ช่างเสี่ยวหานพาหมิงสาวกลับไปส่งที่บ้าน หลังนัดหมายเวลาที่จะมารับรูปภาพแล้วถึงได้กลับไป หลินเซินพลิกสัญญาอ่านอีกครั้ง เธอยังคงรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ

วันรุ่งขึ้นก็มาถึงช่วงทำภารกิจของคุกกี้หนึ่งสัปดาห์อีกครั้ง หลินเซินนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ตรงตามเวลา เสียงไฟระเซของผู้หญิงดังออกมาจากลำโพงว่า 'ภารกิจคุกกี้หนึ่งสัปดาห์วันที่ห้า อ่านบทความที่คุณชอบมากที่สุดบทหนึ่งให้อีกฝ่ายฟังเถอะ!'

แววตาเฝ้ารอคอยเวลานี้กลับนิ่งแข็งไปเล็กน้อย หลินเซินมองดูปุ่มอัดเสียงที่แดงขึ้นมาบนหน้าจอแล้วใจลอยไป อีกฝั่งเงียบไปสักพักแล้วพิมพ์ข้อความส่งมาว่า

'ภารกิจนี้ไม่เป็นมิตรกับพวกเด็กสายวิทย์เท่าไร' ไม่งั้นผมจะอ่าน

* มือที่ยื่นมาย่อมไม่ตบคนที่ส่งยิ้มให้ เป็นสำนวนหมายถึงถ้าทำผิดแล้วย่อมรับผิดชอบแต่โดยดี อีกฝ่ายย่อมไม่เอาใจแข็งทำอะไรรุนแรง

ตารางธาตุให้คุณฟังแล้ว เอาไหมครับ?’

หลินเฉินหัวเราะไปกับข้อความของเขา ก่อนพิมพ์กลับไป

‘ก็ได้แหละคะ’

หลังจากนั้นไม่นานในหน้าต่างสนทนา ก็มีไฟล์เสียงที่เขาส่งมา ไม่รู้ว่าทำไมหลินเฉินถึงรู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง เธอกดปุ่มเปิดไฟล์ด้วยนิ้วที่สั่นระริก หลังเสียงคลิ่นคล้ำๆ ผ่านไป ก็มีเสียงทุ้มต่ำเล็กน้อยของชายหนุ่มดังออกมาจากลำโพง

เสียงนั้นแฝงไปด้วยความแหบพร่าเหมือนช่วงเวลากลางคืน และยิ่งเหมือนน้ำทะเลซัดสาดก่อนกรวด เสียงนั้นถูกบีบอัดผ่านอุปกรณ์มาจึงขาดความสมจริงไปบ้าง แต่ก็ยังคงน่าฟังมากอยู่ดี มันไม่ใช่ตารางธาตุอะไร แต่เป็นเนื้อหาจากบทความรำลึกถึงหลิวเหอเงินของหลูซวีวัน*

‘สมัยเรียนผมเคยถูกลงโทษให้ยืนเพราะบทความนี้อยู่หลายครั้ง
เลยจำได้แม่น กวางน้อยตั้งใจจะอ่านอะไรให้ผมฟังหรือ’

หลินเฉินมองดูข้อความที่เขาส่งมาแล้วใจลอยไป หลังผ่านไปสักพัก หลินเฉินก็รวบรวมความกล้าลุกขึ้นไปหยิบหนังสือเก่าซึ่งมุ่มปกม้วนงอแล้วออกมาเล่มหนึ่งจากห้องหนังสือ หลังจากนั้นก็กดปุ่มบันทึกเสียง

ลิบนาที่ให้หลังเสียงตังกังดังขึ้น ชายหนุ่มได้รับไฟล์เสียงที่ส่งมาจากหลินเฉินแล้ว มือเรียวข้างหนึ่งวางแก้วกาแฟแล้วเอื้อมไปจับเมาส์เพื่อกดปุ่ม

* ‘บทความรำลึกถึงหลิวเหอเงิน’ ของหลูซวีวัน บิดาแห่งการประพันธ์สมัยใหม่ของจีน เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1926 หลิวเหอเงินคือหนึ่งในแกนนำของกลุ่มนักศึกษาปักกิ่งในขบวนการ 4 พฤษภาคม ต่อต้านจักรวรรดินิยม เออเสี่ยชีวิตลงเมื่อมีอายุเพียง 22 ปีในเหตุการณ์สังหารหมู่วันที่ 18 มีนาคม หลังหลูซวีวันเข้าร่วมงานรำลึกถึงหลิวเหอเงินแล้ว ก็ได้เขียนบทความนี้ขึ้นมาเพื่อไว้อาลัย

เปิดฟัง

หลังเสียงซ่าๆ ดั่งขึ้นลັกพัคก็มีเสียงทุ้มนุ่มนวลดังออกมาจากลำโพง
"ฉันหวังว่า เขาจะเป็นเหมือนกับฉัน

ในอกมีเลือด ในหัวใจมีบาดแผล

ไม่หวังบุปผางามจันทร์เต็มดวง*

ไม่นำพาเสียงขลุ่ยสั้นยาว**

ความลำบากตั้งใบซารสขม

ในความขมແ่งรสหอมสดชื่น

จงยืนหยัดตั้งถวัลย์ไม้

ชูช่อตระหง่านอาบน้ำค้างสารท..."

มันเป็นบทกลอน 'ฉันหวังว่า' ของซูถิง***

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ยึดตัวขึ้นช้าๆ รอยยิ้มคล้ายมี
คล้ายไม่มีค่อยๆ เลื่อนหายไปแทนที่ด้วยความตกตะลึง ไฟล์บันทึกเสียง
เล่นจนจบอย่างรวดเร็ว เขาจึงกดเปิดเพื่อเล่นใหม่อีกครั้ง น้ำเสียงอ่อนโยนนั้น
ราวกับแสงสว่างดึงเขากลับไปยังโบสถ์ในยามบ่ายวันนั้น

บ่ายวันนั้น...แสงแดดลอดผ่านบานหน้าต่างเข้ามา แล้วก็เสียงนี้...
ด้วยน้ำเสียงและความเร็วแบบเดียวกับที่ห้องบทสวดสรรคหนึ่งจากพันธสัญญาเดิม
ใช้เสียงนั้นหรือเปล่า...เสียงที่ทำให้เขาอนหลับได้เสียงนั้น

แต่ตอนนี้ก็รู้สึกหัวใจของตัวเองสงบและผ่อนคลาย แต่
ไม่ได้ว่างงุ่น หรือเพราะว่าได้ยินผ่านอินเตอร์เน็ตเลยขาดความสมจริง
ไปบ้าง แต่การที่เสียงนี้ได้กลับมาพบกับเขาอีกครั้งด้วยวิธีการเช่นนี้ นับว่า
เป็นพรหมลิขิต หรือว่ามีสาเหตุอื่นกัน

* บุปผางามจันทร์เต็มดวง เป็นประโยคที่ใช้อวยพรคู่แต่งงานใหม่ หมายความว่าขอให้ชีวิตคู่สวยงามเหมือนดอกไม้
และกลมเกลียวเหมือนจันทร์เต็มดวง

** เสียงขลุ่ยสั้นยาว เป็นคำเปรียบเปรยของสองสิ่งต่อให้เหมือนกันแค่ไหน ก็ยังมีความแตกต่าง

*** ซูถิง นักประพันธ์หญิงร่วมสมัยชาวจีน ผลงานที่มีชื่อเสียงคือ บทกลอน 'ฉันหวังว่า' เนื้อหาปลูกเร้าให้มีจิตใจ
ที่เข้มแข็งเมื่อเผชิญความยากลำบาก

เขาจับจ้องภาพดิสเพลย์ตรงหน้าต่างสนทนานั้น แล้วจมอยู่กับความคิด เป็นเวลานาน

จนกระทั่งช่วงพลบค่ำหลินเฉินถึงได้รับข้อความตอบกลับจาก Mayfly ตอนแรกเธอปิดคอมพิวเตอร์ไปแล้ว หลังแอบคิดไปว่าคนที่อยู่อีกฝั่งของ อินเทอร์เน็ตนี้อาจไม่ชอบเสียงของตน หลินเฉินจึงกำลังนั่งรับลมเย็นอยู่ใน ลานบ้านด้วยสภาพอารมณ์ที่ยากจะบรรยาย

ในตอนที่มีมือถือสั้นน้อยๆ เมื่อก้มดูก็เห็นว่าเป็นข้อความส่งมาจาก เบอร์ออฟฟิเชียลซึ่งมีตัวเลขยาวมาก เมื่อเปิดออกอ่านก็พบข้อความแถวหนึ่ง แจ่มว่า

'คูร์กหนึ่งสัปดาห์ของคุณส่งข้อความมาให้คุณ : กลอนของซูถึง ผมชอบมาก เสียงของกวางน้อย ผมเองก็ชอบมากเช่นกัน'

หลินเฉินจ้องหน้าจอมือถืออยู่สักพัก ก่อนแหม่ปากจนเห็นเป็นรอยยิ้มจางๆ ขึ้นมา

เช้าวันรุ่งขึ้นคนที่ซึ่งเชี่ยวชาญส่งมาเอารูปภาพก็มาถึงบ้านของเธอแล้ว หลินเฉินเดินนำพวกเขาเข้ามาเพื่อย้ายรูปที่อยู่ในห้องวาดภาพออกไปจน ห้องโล่ง ทำให้เวลาพูดคุยยังมีกระทั่งเสียงดังสะท้อน

ในตอนที่เสียงดนตรีคุ่นहुตังขึ้นนั้นเธอกำลังเก็บกวาดห้องวาดภาพอยู่ 'ภารกิจวันที่หกของคูร์กหนึ่งสัปดาห์ บอกความลับของคุณหนึ่ง อย่างแกอีกฝ่าย ขอเชิญพวกคุณเปิดใจให้กัน'

ความลับที่หัวใจคนเราเก็บซ่อนเอาไว้ก็เป็นเหมือนกับรากของดอกไม้ เบ่งบานอย่างอิสระภายใต้แสงอาทิตย์ ทว่าในส่วนที่แสงแดดส่องไปไม่ถึง กลับเน่าและและไม่มีใครเต็มใจจะขุดรากที่เน่าไปแล้วออกมา เพราะว่า

มันเจ็บปวด ซ้ำสภาพยังดูไม่ได้

ดังนั้นการแลกเปลี่ยนความลับจึงเป็นหนทางเปิดใจกันอย่างเร็วที่สุด มาโดยตลอด ความลับมากมายเหล่านั้นเมื่อเทียบกับการพูดให้ครอบครัวและเพื่อนฟังแล้ว คนเรากลับเต็มใจจะพูดให้คนแปลกหน้าที่ไม่มีทางพบกันฟังมากกว่า

ไม่รู้ว่านานแค่ไหนแล้วที่หลินเซินไม่เคยพูดความลับของเธอกับใคร เสียงดังตึกตอกของนาฬิกาแขวนบนผนัง เสียงใส่กังวานเวลาพิมพ์ คีย์บอร์ด เสียงอากาศไหลเวียนเวลาเครื่องปรับอากาศปล่อยลมเย็นออกมา เสียงทั้งหมดพวกนี้ดังชัดเจนขึ้นมาจะทันหัน ดวงตาของหลินเซินเบิกกว้าง ขณะมองดูข้อความที่ตัวเองพิมพ์ลงไปในหน้าต่างสนทนา

'เสียงของฉันไม่เหมือนกับใครทั้งนั้น'

หลินเซินคิดว่าเขาจะซ้กใช้ถามต่อว่าเธอหมายความว่ายังไง แต่เธอเดาผิดไปแล้ว

เขาไม่ได้ถามอะไรต่อ แต่ตอบกลับเธอมาว่า

'ดังนั้นเสียงของคุณจึงมีเพียงหนึ่งเดียวบนโลกใบนี้'

ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่หรือว่าเมิ่งสืออวีซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของเธอตอนนี้ ในตอนที่รู้ว่าเสียงของหลินเซินผิดแปลกไป สิ่งแรกที่พวกเขาทำล้วนเป็นการตั้งคำถามเพื่อหาเหตุผล แม้กระทั่งตัวเธอเองก็ด้วยเช่นกัน

แต่เขากลับไม่ทำเช่นนั้น อีกฝ่ายเพียงแค่บอกกับเธออย่างเรียบง่ายว่า 'คุณเป็นคนพิเศษไม่เหมือนใคร'

วินาทีนั้นราวกับว่าดอกไม้เหี่ยวเฉาที่เธอซ่อนไว้ด้านหลังอย่าง

ระมัดระวังได้ถูกเขาประคองเอาไว้บนฝ่ามืออย่างอ่อนโยน หลินเซินรู้สึกดีใจ
แล้วก็รู้สึกเหมือนได้รับความไม่เป็นธรรมเล็กๆ ด้วย เสมือนเด็กน้อยซึ่งมัก
ถูกคนเข้าใจผิดมาตลอดจนในที่สุดก็มีคนมาเข้าใจ นอกจากความดีใจแล้ว
ยังรู้สึกเศร้าใจมากด้วยเช่นกัน

เธอพิมพ์ลงไปช้าๆ

'แล้วคุณล่ะคะ'

'ผมเหรอ...'

เขาชะงักไปเล็กน้อยก่อนพิมพ์ตอบ

'ผมมีอาการนอนไม่หลับขั้นรุนแรง บนโลกใบนี้มีแค่ของสองอย่าง
ที่ทำให้ผมสามารถเข้านอนได้ อย่างแรกคือยานอนหลับ อีกอย่างคือ
เสียงของผู้หญิงคนหนึ่ง'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2KCzFcN>